

Giới thiệu Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bò Câu Hai Ngón

Truyện Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bò Câu Hai Ngón, chuyện kể về ba anh bạn trẻ thích được làm trinh thám, thích được phiêu lưu mạo hiểm làm những chuyện mà mình thích và rất hứng thú với chuyện đó.

Ba bạn này dính líu vào các cuộc phiêu lưu không phải do tình cờ. Chẳng hạn như cuộc phiêu lưu gần đây nhất, mà ba bạn đã gọi là vụ bí ẩn Chú bò câu hai ngón. Chuyện bắt đầu từ một cuộc gặp ngẫu nhiên lạ lùng. Nhưng nếu việc này xảy ra với ai khác ngoài ba bạn trẻ này, thì có lẽ việc ấy đã bị bỏ quên.

Nhưng ba bạn này thì không. Ba bạn đánh hơi đó là một vụ bí ẩn và kiên trì nỗ lực giải cho ra. Ba bạn cứ lần theo những manh mối kỳ quặc, dẫn mình vào những tình huống khá nguy hiểm. Bản tính cả ba vốn là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bò Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Người đàn ông nháy mắt

- Mình đề nghị dừng lại ăn hamburger cho bữa tối đi. - Peter Crench nói với hai bạn đi cùng.

Đang là đầu kỳ nghỉ hè. Ba Thám Tử Trẻ, gồm Hannibal Jones, Bob Andy và Peter, đã bơi lội cả

ngày ở bãi biển quen thuộc. Bây giờ ba bạn đang đi xe đạp trở về nhà trên con đường cao tốc

chạy dọc theo biển về Rocky, một thành phố duyên hải ở miền nam Californie, cách Santa

Monica. Bob đồng ý ngay, rồi tăng tốc để bắt kịp Peter.

Hannibal Jones, thám tử trưởng, đang xem xét lời đề nghị theo kiểu có phương pháp như

thường lệ. Một mặt thì Hannibal đang nóng nực và mệt mỏi (Hannibal không thích nỗ lực thể

chất lắm, mà thích vẫn động trí óc hơn), nên ý nghĩ dừng lại Quán Hải Mã cũ trên đỉnh đồi sắp

tới là rất hấp dẫn.

Nhưng mặt khác, Hannibal lại hơi bị nặng quá so với chiều cao. Hannibal từng nghe một hai

bạn trong trường dừng từ mập để nói đến mình. Và Hannibal đã quyết định rằng trong mùa hè

này sẽ giảm ít nhất hai ký trước khi tựu trường tháng chín tới.

Vừa đạp xe cật lực lên dốc đồi, Hannibal vừa xem xét kỹ hơn vấn đề ăn hamburger. Bây giờ là

ba giờ chiều, sáu tiếng đã trôi qua từ lúc ăn sáng. Hannibal đã bơi lội, đã đạp xe vài cây số, đã

đốt cháy một lượng kalori đáng kể và ngoài ra Hannibal đang đói bụng.

- Được rồi - Hannibal la lên - Ta hãy dừng ở Hải Mã.

Vào đầu giờ chiều này, quán ăn hầu như vắng người. Ba Thám Tử Trẻ ra ngồi ở một góc gần

cửa sổ nhìn ra đường cao tốc. Peter ngả người ra cho thoải mái. Bob nghiên cứu tờ thực đơn.

Thám tử trưởng nhanh mắt quan sát vài người khác có mặt trong quán. Hannibal đang thực hiện

công việc yêu thích nhất là suy luận những gì có thể suy luận về người ta, xét theo gương mặt,

cách ăn mặc, cung cách của mọi người.

Có một người đàn ông đặc biệt thu hút sự quan tâm của Hannibal. Trông ông mảnh khảnh và

khá thấp, khoảng một mét sáu. Ông mặc bộ comple màu sẫm, áo sơ mi cổ mở, và đi giày đen.

Chân ông khá to so với chiều cao của biểu tượng đua đỉnh trên áo vét của ông, Hannibal đoán ông phải là một tay đua ngựa, hoặc một con bạc.

Người đàn ông ngồi ở quây với tách cà phê trước mặt và liên tục xoay người trên ghế, lo lắng nhìn qua cửa sổ ra đường. Mỗi khi quay ra nhìn, ông với tay sang ghế bên cạnh, ôm chặt cái hộp vuông để đó, như thể để kiểm tra chắc hộp vẫn còn. Cái hộp được bọc bằng vải thưa, dán băng keo gọn gàng ở các góc.

Hannibal quay đầu một chút để thấy xe cộ chạy qua nhưng một khóe mắt vẫn theo dõi được người đàn ông nhỏ mặc comple sẫm.

Có nhiều chiếc timousine chạy nhanh qua, hầu như lặng lẽ. Người đàn ông không chú ý đến những chiếc xe này. Nhưng rồi Hannibal nghe tiếng một động cơ khác đến gần, kêu to hơn nghiêng rít hơn. Người đàn ông thấp nhảy xuống khỏi ghế, đứng trước cửa sổ với ánh mắt lão luyện, chờ đợi. Một chiếc xe lán xuất hiện. Người đàn ông lại.

Có lẽ ông ấy đang chờ một chiếc xe hạng nặng, xe tải nhẹ hoặc xe tải, Hannibal suy luận, nhưng không phải xe lán.

Hầu bàn mang hamburger ra. Hannibal lấy phần nửa bánh mì phía trên, bỏ sang một bên. Nhờ vậy Hannibal sẽ giảm được lượng tiêu thụ tinh bột. Hannibal lại nhìn người đàn ông mặc áo comple sẫm màu. Hai cặp mắt gặp nhau trong chốc lát.

Rồi một điều kỳ lạ xảy ra. Người đàn ông nháy mắt với Hannibal. Hannibal tự nhiên mỉm cười đáp lại.

Dường như người đàn ông xem đó như một lời mời. Ông ôm cái hộp vuông bước đến gần bàn Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi.

- Các cậu mới đi bơi về à?

Câu hỏi chỉ có ý thân thiện, nhưng cách hỏi của người đàn ông như mang một ý nghĩa bí mật đặc biệt nào đó. Bởi vì khi vừa nói hết câu, người đàn ông lại nháy mắt nữa.

- Dạ - Peter vừa trả lời vừa mỉm cười với cái miệng đang nhai hamburger - Ở bãi biển Wills.

- Bãi biển Wills hả? - Người đàn ông hỏi lại - Hèn gì các cậu đói bụng dữ.

Lại nháy mắt.

Lời nhận xét không có gì là vui hết, nhưng Ba Thám Tử Trẻ không kiềm được tiếng cười. Cho dù người đàn ông có nói gì đi nữa, cái nháy mắt ở cuối câu sẽ có tác dụng như điểm nút của câu chuyện đùa.

Người đàn ông cũng mỉm cười lại.

- Tôi ngồi cùng bàn được không? - Ông hỏi.

Lại nháy mắt.

Hannibal dịch ra sát bên cửa sổ, người đàn ông ngồi xuống cạnh Hannibal, bỏ cái hộp xuống dưới đất, ngay cạnh mình.

- Tên tôi là Stan. - Ông nói rồi nháy mắt thêm một lần đầy gợi ý.

Ba thám tử tự giới thiệu: "Babal", "Bob", "Peter".

- Rất hân hạnh.

Hannibal không thấy được người đàn ông có nháy mắt khi nói điều này không. Stan đã nhảy bật khỏi ghế và đang lo lắng nhìn đường cao tốc trong khi tiếng một xe hạng nặng đang tiến gần.

Một chiếc xe tải dầu chạy ngang qua. Stan lại ngồi trở xuống.

- Stan. Tên gọi tắt cho Stanley - Ông nói tiếp sau một hồi - Nhưng mọi người thường gọi tôi là Blinky (nháy mắt). Chắc là các cậu cũng hiểu tại sao.

Mặc dù ông lại nháy mắt khi nói hết câu này, nhưng lần này không thám tử nào thấy buồn cười nữa. Ba thám tử đã hiểu ra rằng mắt phải nháy liên tục của Stan là vô tình Stan không hề có hàm ý gì khi nháy mắt. Chỉ là do Stan không thể không nháy mắt được. Đó là một cái tật.

Bob thành thật cảm thấy thông cảm với ông. Cả Ba Thám Tử Trẻ càng cảm thấy có cảm tình với ông hơn nữa khi ông gọi hầu bàn rồi đưa tờ mười đô la.

- Tôi bao. - Ông nói với hầu bàn.

- Tôi trả hết châu này. Được nhé?

Cô hầu bàn chống tay lên hai hông, rồi mắng ông ấy. Có lẽ cô quá chán nản đám khách hàng hay chọc ghẹo cô. Rồi cô lắc đầu, lấy tiền trở về quầy.

Ba thám tử cảm ơn Blinky đã tử tế như thế. Suốt vài phút không có tiếng xe tải chạy đến và mọi người thoải mái Hannibal đã ăn xong hamburger và rất hài lòng về mình vì đã bỏ lại không ăn một nửa bánh mì. Cậu cảm thấy như đã chứng tỏ được một cái gì đó với mọi người.

- Chú có thích cuộc sống ở Santa Monica không ạ? - Hannibal hỏi Blinky.

Blinky đột ngột thẳng người trên ghế. Tay ông thò xuống chụp cái hộp bên cạnh. Trong vài giây, mí mắt phải của ông mở ra đóng lại như màn chắn máy ảnh.

- Làm sao cậu lại biết tôi sống ở đó? - Ông hỏi với giọng khàn.

Hannibal không hề có ý làm cho người đàn ông ngạc nhiên. Cậu mỉm cười trấn an.

- Chỉ là một trò chơi cháu hay chơi - Hannibal giải thích - Lúc tụi cháu đến, chỉ có ba chiếc xe trong bãi đậu xe. Một chiếc có con gấu bông nằm ở ghế trước, nên cháu nghĩ chắc là của người phụ nữ đáng kia, đi cùng với bé gái. Chiếc xe thứ nhì có cột tấm ván lướt sóng trên nui.

Thám tử trưởng chỉ một chàng trai thân hình khỏe mạnh với mái tóc cháy nắng đang nhâm nhi ly Coca ở quầy:

- Chỉ có ông kia là trông giống người hay đi lướt sóng trên ván nhất - Hannibal nhấn mạnh -

Chiếc xe thứ ba có bảng số Santa Monica, nên cháu đoán chắc là xe của chú.

Blinky im lặng nhìn chăm chăm thám tử trưởng một hồi.

- Hiểu rồi - Ông nói - Một trò chơi. Giống như đang chơi trò thám tử vậy.

- Dạ, thật ra không phải là chơi.

Hannibal không hề cảm thấy xúc phạm, mà chỉ muốn làm rõ cả ba thật sự là ai.

- Tội cháu là thám tử. Tội cháu là Ba Thám Tử Trẻ.

Hannibal rút một tấm danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho Blinky. Thám tử trưởng đã tự tay in bằng cái máy in mà chú Titus đã mua như một món đồ phế thải về kho bãi đồ linh tinh. Trên danh thiếp có đề:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTCH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Dưới cùng là số điện thoại riêng của bộ tham mưu trong kho bãi đồ linh tinh.

Blinky đọc thật kỹ tấm danh thiếp.

- Dấu chấm hỏi là để làm gì vậy? - Ông hỏi.

Tượng trưng cho những vụ bí ẩn không giải được, những câu hỏi chưa trả lời được. - Hannibal trả lời.

- Giống như logo riêng của tội cháu vậy. - Bob giải thích Blinky gật đầu, nháy mắt rồi cất tấm card vào túi áo.

- Các cậu có nhiều - Ông bắt đầu nói.

Ông không bao giờ nói hết câu. Hannibal không bao giờ biết được ông định nói "nhiều bí ẩn"

hay "nhiều câu đố" hay "nhiều khách hàng". Blinky lại đứng dậy, nhìn ra cửa sổ. Hannibal nghe

thấy động cơ vang lên rất xa. Thám tử trưởng nhìn thấy chiếc xe tải nhẹ xanh lục đang đi lên đồi về hướng quán ăn, rồi chạy rầm rầm ngang qua. Người lái trông giống người Nhật.

Hannibal quay lại nhìn Blinky Nhưng ông không còn đó nữa. Ông đã đi nửa đường ra cửa. Rồi ông bước qua cửa, chạy về hướng bãi đậu xe.

Peter là đứa đầu tiên phản ứng. Giống như một vận động viên, Peter có phản xạ nhanh hơn Bob và Hannibal. Peter chụp lấy cái hộp từ dưới đất, chạy theo Blinky.

- Chú ơi, chờ đã - Peter la lên - Chú quên

Nhưng đã quá trễ để bắt kịp ông. Khi Peter chạy băng qua bãi đậu xe, chiếc xe đen của Blinky đang lao ra đường cao tốc, tăng tốc theo chiếc xe tải nhẹ xanh lục.

Peter đi trở vào quán ăn, bỏ cái hộp vuông xuống bàn của ba thám tử.

Ba Thám Tử Trẻ im lặng ngồi nhìn cái hộp.

Hannibal đang véo véo cái môi dưới, theo kiểu hay làm mỗi khi đang suy nghĩ dữ dội. Hannibal nói rằng làm như thế giúp cậu tập trung tốt hơn.

Bob đầu tiên lên tiếng.

- Tốt hơn hết là gửi cái hộp lại cho cô hầu bàn - Bob nói - Thế nào Blinky cũng sẽ quay lại tìm.

Peter đồng tình với lời đề nghị có lý này, nhưng thám tử trưởng vẫn tiếp tục véo véo cái môi.

Chính Blinky và thái độ lảng xảng lên của ông khi nhìn thấy xe tải nhẹ xanh lục đã đánh thức sự tò mò của Hannibal. Đầu óc hay thắc mắc bẩm sinh của Hannibal không thể chịu nổi khi bỏ một vụ bí ẩn chưa làm rõ. Thám tử trưởng tin chắc rằng trước mắt Ba Thám Tử Trẻ là một vụ bí ẩn sẽ rất hấp dẫn.

- Mình đề nghị mang cái hộp về bộ tham mưu - Thám tử trưởng nói - Và giữ cái hộp cho đến khi nào Blinky liên hệ với ta. Blinky đã có danh thiếp với số điện thoại của ta và

Hannibal thấy rõ Peter định bắt bẻ. Thám tử phó không quá đỗi say mê phiêu lưu giống như Hannibal.

- Dù sao, - Hannibal nhanh miệng nói tiếp - Blinky đâu có để lại cái hộp cho cô hầu bàn, đúng không? Ông ấy để lại hộp cho ta. Thậm chí có thể nói rằng ông ấy đã giao cái hộp cho ta

- Cũng có thể nói ông ấy quá vội nên đã bỏ quên cái hộp lại. - Peter xen vào.

Nhưng Peter thừa biết rằng lời đề nghị của Hannibal sẽ được chấp nhận. Hannibal là thủ lĩnh đương nhiên của bộ ba. Chính vì thế mà Hannibal làm thám tử trưởng.

Nửa tiếng sau, ba thám tử trở về đến bộ tham mưu tại Thiên Đường Đồ Cổ của ông bà Jones.

Bộ tham mưu là một chiếc xe lán dài tám mét mà chú của Hannibal, chú Titus đã mua cách đây rất lâu và không bao giờ bán lại được. Ba thám tử đã dần dần chất những núi đồ phế thải quanh xe lán cho đến khi xe lán hoàn toàn khuất mắt mọi người trong kho bãi đồ linh tinh. Ba thám tử có những lối bí mật để vào xe lán.

Bên trong là văn phòng có bàn viết, tủ hồ sơ cũ và máy điện thoại. Ba thám tử tự thanh toán thuê bao điện thoại bằng tiền tiết kiệm được khi làm những việc vặt cho chú thím của Hannibal trong kho bãi đồ linh tinh.

Peter đã chõ cái hộp trên yên sau xe đạp và đang bỏ nó lên bàn viết.

- Hay nhì - Peter nói - Một cái hộp bí ẩn không phải của bọn mình. Bây giờ cậu định làm gì? Mở hộp ra à?

Hannibal ngồi xuống cái ghế xoay phía sau bàn, luyến tiếc lắc đầu :

- Mình nghĩ ta không hề có quyền mở hộp ra - Thám tử trưởng nói - E rằng ta đành phải

Hannibal đột ngột ngưng nói, cúi xuống kê tai vào lớp vải thưa bọc quanh hộp.

Bây giờ cả ba có thể nghe rất rõ. Một tiếng sột soạt rất khẽ. Có một cái gì đó sống đang động

đẩy dưới lớp vải thưa.

- Vậy bây giờ bọn mình không còn cách nào khác, - Peter nói - đành phải mở hộp ra thôi.

Từ khi còn nhỏ xíu, Peter đã luôn rất thương yêu thú vật. Peter có thói quen dẫn về nhà mọi con

chó con mèo đi lạc và thậm chí có lần là một con ngựa đi lang thang trên xa lộ, cho đến khi mẹ

của Peter đã ra lệnh chấm dứt mọi thứ Peter không thể nào chịu nổi khi nghĩ rằng có một con

vật bị nhốt trong hộp Peter bước đến, gỡ băng keo ở các góc hộp ra. Peter kéo tấm vải thưa, bỏ

sang một bên. Dưới đó là một cái lồng sắt vuông. Trong lồng có một con bò câu.

Một chú bò câu rất đẹp, lông bóng mượt, với cái đuôi xòe như quạt. Bộ lông xám đậm bóng

sáng đến nỗi như có ánh xanh xanh lấp lánh.

Rồi Hannibal phát hiện một cái gì đó về con bò câu. Nó bị mất một ngón chân. Con bò câu có ba

ngón chân ở chân bên phải, nhưng chân trái chỉ có hai ngón.

- Không thể để nó trong một cái lồng nhỏ như thế - Peter cương quyết nói - Nếu giữ nó để nuôi,

vì mình đoán là sẽ như thế, thì bọn mình nên tìm một cái lồng to hơn, rộng rãi.

Hannibal gật đầu.

- Chỉ cần ít lưới thép, đinh và búa. - Hannibal nói.

Vài phút sau, Ba Thám Tử Trẻ đã tìm được những thứ cần thiết trong kho bãi đồ linh tinh.

Hannibal, vốn rất khéo tay, tất bật ngoài xưởng. Chẳng bao lâu Hannibal đóng xong một cái lồng

rộng rãi, tiện nghi cho con bò câu.

Peter mang con bò câu ra khỏi bộ tham mưu trong khi Hannibal đi tìm bao hạt bắp mì thím

Mathilda cất để cho đám vịt ngoài công viên ăn. Bob chuẩn bị một cái tô nước.

- Vào đi. - Peter vừa nói vừa nhẹ nhàng chuyển con bò câu từ cái lồng nhỏ xíu sang nhà mới.

Chứ bò câu có vẻ vui vẻ hơn trong đó. Nó mổ hạt bắp, nhúng mỏ vào nước, rồi sau khi xòe cánh

vài lần, chú bò câu chọn được một góc chuồng, nhét cái đầu xuống cánh. Dường như chú coi

như hôm nay như vậy là xong một ngày.

Cũng đã đến lúc hết một ngày đối với Ba Thám Tử Trẻ. Ba bạn bỏ chú bò câu lại trong xưởng,

trong một góc kín. Bob và Peter lấy xe đạp về nhà, còn Hannibal thì băng qua đường vào ngôi

nhà nhỏ nơi Hannibal ở với chú thím. Chú thím đã nhận Hannibal về nuôi từ khi Hannibal mồ

côi.

Sáng hôm sau, Hannibal dậy rất sớm. Cậu thay quần áo, đi ra kho bãi đồ linh tinh.

Cái lồng mới vẫn còn trong xưởng của Hannibal, đúng chỗ cũ. Khi bước đến gần, Hannibal thấy

chú bò câu xám xinh đẹp nhảy nhẩy vui vẻ và mổ bắp.

Hannibal quỳ xuống, áp mặt vào lưới sắt.

- Mì từ đâu đến vậy? - Hannibal thắc mắc lớn tiếng - Blinky làm gì với mì trong cái hộp? Tại sao

Blinky có vẻ lo lắng như thế?

Rõ ràng có một điều bí ẩn nào đó về con bồ câu, Hannibal quyết định.

Nhưng rồi Hannibal nhận thấy rằng con bồ câu còn bí ẩn hơn là mình nghĩ nữa.

Chú bồ câu mà Hannibal đang nhìn có đủ ba ngón ở cả hai chân.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bồ Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Người Thích Tiếng Chim Hót

- Nó là giống Racing Homer Bì - Bob nói - Cả hai con đều thuộc giống đó.

Hannibal đã gọi điện thoại cho Bob và Peter ngay khi phát hiện ra con bồ câu mới, nhưng đến sau giờ ăn trưa cả ba mới rảnh để gặp nhau tại bộ tham mưu.

Bob Andy đã ở suốt buổi sáng ở thư viện, nơi Bob làm việc bán thời gian, và đã mang đến một quyển sách có minh họa về bồ câu. Bob chỉ cho Hannibal và Peter xem hình màu chụp con bồ câu Racing Homer Bì trong sách.

Hannibal xem xét hình thật kỹ, so sánh hình chụp với con bồ câu ba ngón đang đứng ngay trước mặt.

- Bob nói đúng - Thám tử trưởng nói - Hai con bồ câu giống y nhau, ngoại trừ ngón chân bị thiếu ở con bồ câu đầu tiên. Và cả hai đều thuộc giống Racing Homer.

Hannibal trả quyển sách về cho Bob Andy Peter thò đầu ngón tay qua song sắt, khều nhẹ lông cánh con bồ câu. Nó có vẻ rất thích thú. Chú bồ câu nhìn Peter với ánh mắt vui mừng hy vọng.

- Chúng rất thường bị như thế - Peter nói - Các cậu có để ý không? Có rất nhiều bồ câu hoang trên bãi biển đều bị thiếu mất ngón chân.

Thám tử trưởng lơ là gật đầu. Thật ra, cho đến ngày hôm nay, Hannibal chưa hề để ý nhiều đến bồ câu, nhưng Hannibal không muốn thừa nhận điều này với Bob và Peter.

- Chúng bị mắc kẹt chân vào lưới sắt - Hannibal phán - hoặc bị những tai nạn do con người làm ra.

Thám tử trưởng liếc nhìn Bob đang say mê cúi đầu vào quyển sách về bồ câu.

- Sách nói gì về giống bồ câu Racing Homer Bì? - Hannibal hỏi.

- Giống bồ câu này vô địch về bay nhanh. Chúng được nuôi chính vì đặc điểm này. Những người nuôi và cho bồ câu bay, cũng giống như người chuyên nuôi ngựa, có thể nhận ra một con giống Racing Homer Bì trong một bầy hàng trăm con khác.

Bob im lặng đọc suốt một phút, rồi nhìn lên, đẩy cặp kính trên mũi.

- Thật khó tin, - Bob nói - người ta thường mang bồ câu đi xa chỗ ở bằng xe tải, nhốt trong giỏ mây hoặc trong lồng chim phủ kín vải có khi đi xa khoảng năm sáu trăm dặm. Rồi thả bồ câu ra, tất cả bồ câu đều phóng nhanh trở về nhà. Các bồ câu vô địch bay được sáu chục dặm một giờ. Không có con nào đi lạc bao giờ. Đường như tất cả đều biết ngay đường trở về nhà, bất chấp chúng được mang đi đâu bất chấp chúng từ đâu đến.

Bob lại nhìn xuống quyển sách.

- Đây là môn thể thao quốc gia ở Bì. Có lần, có một con bồ câu giống Racing Homer Bì được cho vào giỏ, đưa xuống hầm tàu tối thui, chờ đi Đông Dương. Nó đã bay trở về Bì, vượt trên bảy ngàn dặm trong vòng hai mươi hai ngày. Bay qua những vùng đất hoàn toàn xa lạ đối với nó.

- Cho mình xem thử. - Peter với tới lấy quyển sách rồi im lặng đọc một hồi.

- Ê thật khó tin. - Peter nói - Bồ câu có thể đưa thư. Chuyện này có từ thời xưa. Hoàng đế Cesar từng sử dụng bồ câu đưa thư trong công cuộc xâm chiếm xứ Gaule. Quân đội Mỹ cũng đã dùng bồ câu đưa thư trong suốt mấy năm. Gần đây nhất là trong cuộc chiến tranh Triều Tiên. Và xưa kia còn có dịch vụ bưu điện bồ câu đưa thư giữa Los Angeles và đảo Catalina. Babal, cậu biết tất cả những điều này chứ?

Thám tử trưởng không trả lời, mà đang bần vẹo vẹo cái môi dưới.

- Vấn đề là.. bằng cách nào? - Hannibal nói sau một hồi - Bằng cách nào? Và để làm gì? quang cao

- Sách nói rằng thật ra không ai biết làm thế nào bỏ câu định vị được nhà mình - Bob trả lời rồi lấy lại quyển sách từ tay Peter - Trường đại học Cornell đã nghiên cứu toàn bộ đề tài này và kết quả là họ chỉ có thể giả thiết rằng điều này có mối liên quan nào đó đến khí áp cũng như đối với âm thanh. Nhưng nghe này, đây là ý kiến của một vị giáo sư nhé: “Cách thức duy nhất để hiểu được bản năng quay về nhà của bò câu là chính ta là bò câu, cảm xúc giống như bò câu, suy nghĩ giống như bò câu”.

Bob nhìn chú bò câu có bộ lông bóng mượt trong cái lồng nhỏ, như để cố gắng hiểu người ta có cảm giác thế nào khi là bò câu.

Hannibal lắc đầu.

- Ý mình không phải hỏi là bằng cách nào hay để làm gì mà bò câu lại tìm về nhà - Hannibal nói - Mình thắc mắc không hiểu làm thế nào chú bò câu đặc biệt này lại lọt vào cái lồng mà ta đã chế tạo cho con bò câu hai ngón của Blinky. Trong đêm ai đã tráo hai chú bò câu. Làm sao người ta biết được con bò câu hai ngón đang ở chỗ này? Và họ làm như thế để làm gì?

- Chịu thua - Peter vừa trả lời vừa vuốt nhẹ con bò câu Racing Homer Bì khiến nó kêu gừ gừ như một chú mèo - Bọn mình đặt tên cho nó đi, gọi nó là Cesar nhé.

- Khả năng thứ nhất - Thám tử trưởng vừa suy nghĩ vừa nói lớn tiếng như thường hay làm khi khó hiểu về một điều gì đó - Chính Blinky đã tráo mấy con bò câu. Blinky có danh thiếp của ta mà... và lại chúng ta rất nổi danh ở Rocky. Chỉ cần hỏi nhà Hannibal Jones bất kỳ ai cũng sẽ biết.

- Ừ hầu như bất kỳ ai. - Peter đồng tình..

- Khả năng thứ nhì - Hannibal nói tiếp - Kẻ chạy chiếc xe tải nhẹ xanh lá mà Blinky theo dõi. Có thể hắn tấp vào lề và đậu đâu đó rồi nhìn thấy Peter chạy xe đạp ngang qua với cái hộp kia. Có thể hắn đã theo ta đến đây. Mặc dù mình phải thừa nhận rằng nếu hắn có làm thế, thì mình không hề để ý thấy hắn.

Hannibal rầu rĩ nhìn chú bò câu Cesar đang kêu gừ gừ, như thể để đổ tội vì con bò câu mà Hannibal đã thiếu quan sát. Rồi gương mặt Hannibal lại sáng lên.

- Blinky và kẻ đi chiếc xe tải nhẹ màu xanh lá - Thám tử trưởng nói - Ta đã biết gì về hai người này nào? Ta không biết họ của Blinky, địa chỉ của Blinky. Ta chỉ biết ông ấy sống ở Santa Monica. Blinky đã chạy ra khỏi chỗ bãi đậu xe nhanh đến nỗi mình chỉ kịp nhìn thấy mấy chữ cái trên bảng số xe ông ấy: MOK. Còn bảng số chiếc xe tải nhẹ xanh lá thì quá đơ bản dính bùn đến nỗi mình hầu như không đọc thấy được gì cả. Dường như ta đã bị dẫn vào ngõ cụt: ngoại trừ một điều.

- Điều gì vậy? - Peter hỏi vì thừa biết mình không thể nào theo kịp tốc độ lý luận của Hannibal.

- Bỏ câu. Không phải là giống bò câu tầm thường, mà là loại bò câu đua thư, được nuôi dạy rất kỹ. Giống như ngựa giống vậy, như Bob vừa mới nói. Những người nuôi bò câu thường quen biết với nhau hết. Hắn phải có câu lạc bộ hay hội có thể cho ta biết những người này là ai..

Hannibal đang với lấy quyển danh bạ điện thoại, lật ra phần quảng cáo chuyên mục.

- Và nếu ta liên lạc được với một nhà chuyên nuôi hay chuyên dạy bò câu, thì có thể ông ấy sẽ nhận ra con bò câu này...

- Cesar - Peter ngắt lời - nó tên là Cesar.

-...và cho ta biết nó là của ai. - Hannibal đang lật nhanh các trang vàng.

- Vẫn B bỏ câu, - Hannibal lẩm bầm - vẫn H hội. Vẫn C câu lạc bộ. Vẫn A Audubon. Hừm..

Thám tử trưởng im lặng suốt một hồi, mắt dán vào từng trang.

- Ồ... - Hannibal nói chậm với giọng thất vọng - còn mỗi phần cửa hàng bán thú nuôi.

- Hoặc cô Melody. - Bob gợi ý.

- Cô Melody là ai? - Hannibal ngược mắt khỏi quyển danh bạ hỏi.

- Là một người thỉnh thoảng ghé thư viện. Cô ấy chỉ mượn sách về loài chim... Cô ấy say mê chim chóc. Mình có nói chuyện với cô ấy một lần và cô ấy nói với mình rằng cô ấy là chủ tịch một hội tên là Các Bạn Lông Vũ Của Ta.

Hannibal khép quyển danh bạ lại, đặt trở về kệ.

- May quá - Thám tử trưởng nói - Nếu gần đây có một chuyên gia về bò câu, thì có thể cô ấy biết. Cậu có biết nhà cô ấy ở đâu không?

- Không - Bob trả lời rồi tháo kính ra lau - Hắn cô ấy phải ở Rocky, nếu không thì làm sao làm thế thư viện được. Họ tên đầy đủ của cô ấy là Maureen Melody. Mình còn nhớ tên trên thẻ cô ấy.

Hannibal nhanh chóng tìm ra Maureen Melody trong quyển danh bạ điện thoại thành phố Rocky. Cô Melody sống ở đường Alto, cách đây khoảng hai dặm.

- Mình đề nghị đi xe đạp đến đó - Peter nói - Nhưng Cesar sẽ ra sao trong khi bọn mình đi?

Hannibal không hiểu tại sao không thể bỏ con bò câu lại trong lồng trên bàn. Nhưng Peter vẫn nài nỉ rằng nếu bỏ Cesar lại một mình, thì phải cho nó ra cái lồng to hơn ngoài sân.

Hannibal lắc đầu khi nghe lời đề nghị này.

- Ngoài kia thì nó sẽ dễ bị ăn trộm mất - Thám tử trưởng nói - Cậu có thấy chuyện gì xảy ra đêm hôm qua không? Thậm chí có khi bọn mình quay về sẽ thấy Cesar bị tráo thành một chú bò câu bốn ngón, Bob nói thêm.

Cuối Cùng Ba Thám Tử Trẻ thống nhất mang Cesar theo cùng. Peter mở cửa chính để ra khỏi xe lán. Peter bò ra, cái lồng bò câu ôm sát vào ngực. Bob đi theo.

Hannibal cũng định bước xuống đường hầm thì dừng lại chau mày. Thám tử trưởng trở ra bàn viết bật máy trả lời tự động gắn ở máy điện thoại. Rồi Hannibal mới chui qua cửa sập, đóng lại phía sau lưng mình.

Đường Alto nằm ở hướng đông Rocky. Đó là một khu dân cư gồm những ngôi nhà rộng lớn nằm cách xa mặt đường, có bãi cỏ, cây cối và vườn tược xung quanh.

Ba Thám Tử Trẻ đứng trước hai cánh cổng bằng sắt rèn cao kín. Có bảng hiệu đề "Tổ Melody", bằng chữ sắt uốn éo.

Có hệ thống điện thoại an toàn nội bộ gắn trên một cột đá ở cổng. Hannibal ấn nút, rồi kê tai vào hộp nghe phía trên.

Thật ra Hannibal cũng không hy vọng sẽ nghe thấy gì. Từ khi đến cách Tổ Melody được dưới một phần tư dặm, ba thám tử hẳn như không nghe được tiếng nhau, cho dù có la hét cũng không nghe.

Cũng y như đang ở trong một cửa hàng bán thiết bị stereo, Hannibal nghĩ bụng khi mọi chiếc radio mọi chiếc máy cassette đều vặn hết volume. Chỉ có điều là không phải nhạc mà cũng không phải tiếng người. Mà những tiếng huyết, tiếng rít, tiếng quạ hòa âm với nhau một cách kỳ quặc.

Hannibal ấn nút một lần nữa. Hannibal không nghe được tiếng nào từ hộp loa, nhưng một tiếng rít như kêu ngao vang lên.

Thám tử trưởng bước lùi, nhìn lên cây cao phía sau cổng. Con vẹt mào vàng đỏ đậu giữa cành cây lại chê cười Hannibal một lần nữa bằng tiếng kêu ra lên.

- Chim - Peter la lên - Chỗ này đây...

Phần hết câu của Peter bị át bởi một tràng những tiếng thật đặc tai.

- Chim chóc các loại. - Hannibal nói hết câu thay cho Peter.

Bây giờ thì Hannibal nhìn thấy được chim, ít nhất thì cũng vài con. Sáo đá, sẻ, hoàng yến, chiến chiến, quạ, điều hâu, và thậm chí cả đại bàng nữa, sà xuống, lao đi, vỗ cánh hoặc đậu trên cành cây.

Hannibal không quan tâm đến điện thoại nội bộ nữa. Thám tử trưởng đã đề ý rằng, mặc dù cổng có cài then, nhưng không có ổ khóa trên then chốt. Hannibal thò tay vào giữa các thanh sắt, kéo then chốt ra. Hannibal dắt xe đạp đi qua cổng. Bob và Peter đi theo, Bob dừng lại để cài then cửa trở lại như cũ.

- Bây giờ thì làm gì? - Peter hét lên kê miệng sát tai Hannibal.

Hannibal chỉ lúi đi lượn khúc giữa cây. Vặn đẩy xe đạp và mang theo Cesar trong lồng. Ba Thám Tử Trẻ tiến tới.

Tiếng ồn vẫn không giảm khi ba thám tử đi tiếp. Bob phải cố gắng rất nhiều để không thả tay khỏi ghi-đông xe để che tai.

Hannibal đang đi đầu đột nhiên dừng lại. Cách khoảng một trăm mét trước mặt Hannibal, một ngôi nhà rộng lớn xây kiểu Tây Ban Nha. Nhưng Hannibal dừng lại không phải vì nhìn thấy ngôi nhà.

Ngoài những tiếng huyết, tiếng rít, tiếng quạ thám tử trưởng đã nghe thấy một âm thanh khác. Đó là giọng phụ nữ. Giọng soprano rít lên cao thét, nhưng thánh thót dễ chịu. Người phụ nữ đang hát.

- Trên lối đi nhà tôi có ba cậu bé, không hiểu ba cậu bé đang cần gì. - Bà hát.

Bob nhận ra giai điệu của "Bài ca Chiến đấu Cộng hòa".

- Ba cậu bé có thể đến gần hơn, nhưng không được hại bầy chim chóc nhà tôi. - Giọng nói tiếp tục vang lên theo cùng âm điệu.

Ba Thám Tử Trẻ đi tiếp.

Bây giờ Hannibal thấy rõ người phụ nữ. Bà đang đứng trên bãi cỏ giữa ngôi nhà và cây cối. Bà rất cao lớn, oai nghiêm như một pho tượng. Bà mặc một bộ váy mùa hè dài phủ kín người và đội mũ rom mềm có dây nơ.

Một con kết đậu trên vai bà, còn vai kia là điều hâu, Một con hoàng yến đang ngồi thoải mái trên vành nón bà.

- Nếu muốn trình bày sự việc, thì hãy hát to lên, - Bà ngân nga lên - nếu không tôi sẽ không nghe được.

Hannibal Jones từng là diễn viên nhí, mặc dù đây không phải là một chuyện mà Hannibal thích nhớ đến, bởi vì tên đóng phim của Hannibal chính là Bé Mập Thủ Lũ. Nhưng Hannibal chưa bao giờ tham gia phim ca nhạc hay dàn đồng ca ở trường. Hannibal chưa bao giờ nghĩ mình có thể ca.

Nhưng Hannibal hiểu ý người phụ nữ. Giữa tiếng líu lo tiếng quạ kêu, tiếng huýt sáo, âm thanh duy nhất của người mà có thể lọt vào tai bà là tiếng hát.

- Tụi cháu đang tìm chủ nhà, là cô Maureen Melody. - Thám tử trưởng hát.

- Tôi là người các cậu tìm. Chính tôi là Maureen Melody đây. - Bà hát đáp lại.

Lại đến lượt Hannibal. Thám tử trưởng tăng hăng.

- Tụi cháu xin lỗi vì đã đột nhập vào nơi này, nhưng tụi cháu xin được nói chuyện với cô.

Thật khó tìm lời cho khớp với giai điệu “Bài ca Chiến đấu Cộng hòa”, nhưng Hannibal cố gắng hết sức mình.

- Tụi cháu có nghe nói rằng...

Hannibal ngưng hát. Rõ ràng Maureen Melody không còn nghe Hannibal nữa. Bà đang mỉm cười, một nụ cười sung sướng. Bà nhảy nhót về hướng Peter.

- Vinh quang, vinh quang, alleluia. Vinh quang, vinh quang, alleluia. - Bà hát khê ngâm nga.

Bà cầm lấy cái lồng với chú bồ câu Cesar từ giỏ xe của Peter, ôm vào lòng mình.

- Vinh quang, Vinh quang, alleluta. Tôi sẽ thương các cậu ngay bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bồ Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tiếng Kêu Cứu

arker Frisbee - Hannibal lặp lại khi ba thám tử đã trở ra xa lộ yên tĩnh - Đó là tên cửa hiệu trang sức trên Main Street.

Hannibal đạp lên phanh cỏ, rồi xuống xe. Bob và Peter đi theo.

- Các cậu có biết mình nghĩ gì không? - Peter nói - Mình nghĩ bà Maureen Melody nói đúng. Nên thả Cesar ra khỏi lồng. Nó sẽ bay về nhà và quên đi tất cả.

Đây đúng là điều mà Hannibal lo ngại Peter có thể suy nghĩ. Xét theo cách nhìn của Cesar thì có lẽ Peter nói đúng. Nếu mở lồng ra, Cesar có thể bay đi tìm lại bầy chim ruot thịt của nó.

Nhưng xét theo cách nhìn của Ba Thám Tử Trẻ, thì thả cho Cesar bay đi mất là điều tồi tệ nhất mà ba thám tử có thể làm. Đối với Hannibal, Cesar không chỉ là một chú chim bồ câu, mà còn là một manh mối, manh mối duy nhất của ba thám tử về vụ bí ẩn kỳ quặc rất hấp dẫn này.

Hannibal nhớ đến máy trả lời điện thoại tự động ở bộ tham mưu. Nếu chính kẻ chạy chiếc xe tải nhẹ xanh lục đã hoán đổi hai chú chim bồ câu đêm hôm qua, thì sớm muộn gì Blinky cũng sẽ gọi. Blinky sẽ đòi lại chú chim bồ câu đưa thư hai ngón. Hannibal muốn có mặt khi Blinky đến nhận con bồ câu. Thám tử trưởng muốn quan sát nét mặt của Blinky khi ông thấy ba ngón chân trên chân trái của chim bồ câu.

Hannibal muốn xem Blinky có nhận ra Cesar hay không.

- Mình đề nghị ta ghé qua gặp Parker Frisbee - Thám tử trưởng nói - Dù gì cũng trên đường trở về nhà.

Hannibal nhìn Bob, hy vọng Bob sẽ tán thành. Bob lại.

- Thôi được - Peter miễn cưỡng đồng tình - Parker Frisbee ơi, ba thám tử đang đến đây!

Frisbee là cửa hiệu trang sức sang trọng đắt tiền nhất ở Rocky. Cửa kính không trưng bày những chiếc đồng hồ đeo tay và nhẫn cưới, mà chỉ có một hàng chuỗi ngọc trai độc nhất để trên cái đế nhỏ phủ nhung đen, hai bên là hai trăm cái áo kim cương lấp lánh dưới ánh nắng như để nói “Quý khách thích chúng tôi à, mời quý khách vào xem bên trong”.

Bên trong có vài học kính giản dị chứa những bộ trang sức còn đắt tiền hơn nữa.

Có một người đàn ông đang đứng sau một học kính. Một người thấp, hơi vạm vỡ, mặc áo đuôi tôm đen và quần sọc ửng trắng lợt. Có lẽ ông ấy còn mặc áo trắng cổ cổ cứng hồ và đeo cà-vạt lụa. Không thể nào nói chính xác. Những gì ông mặc quanh cổ bị bộ râu rậm đen che giấu hoàn toàn. Phần lớn gương mặt ông cũng bị râu che giấu.

Chỉ có mũi và mắt hiện lên trong rừng râu che phủ cằm, môi trên và hầu như cả hai má ông.

- Xin chào. - Ông nói khi Ba Thám Tử Trẻ bước vào.

- Xin chào. Chú có phải là ông Parker Frisbee không ạ?

- Phải.

Hannibal giải thích rằng cả ba có quen với bà Maureen Melody. Mắt ông Frisbee sáng lên khi nghe tên bà. Thám tử trưởng nói tiếp rằng bà Melody có nói rằng ông Frisbee là chuyên gia nuôi bò câu, Hannibal muốn hỏi xem ông Frisbee có thể giúp nhận dạng một con bò câu Racing Homer Bì mà ba thám tử đã tìm thấy.

- Ô thật ra tôi không phải là chuyên gia gì đâu - Ông Frisbee khiêm tốn nhún vai - Tôi từng nuôi vài con bò câu và tôi thích luyện bò câu đua thư, nhưng theo kiểu nghiệp dư thôi. Tôi đã bỏ nuôi bò câu từ lâu rồi.

Ông liếc nhìn cái lồng trong tay Peter. quang cao

- Bò câu trong đây hả?

- Dạ phải. - Peter vừa trả lời vừa đưa Cesar lên cao cho ông Frisbee nhìn rõ hơn.

Ông Frisbee im lặng xem xét Cesar suốt một hai phút.

- Các cậu tìm thấy nó ở đâu vậy? - Ông hỏi - Làm thế nào mà các cậu có được con bò câu này?

- Có người bỏ nó lại trong sân nhà cháu. - Hannibal trả lời vì quyết định không để Blinky ngoài cuộc.

- Ai?

- Tụi cháu không biết - Peter trả lời - Tụi cháu phát hiện nó ngoài sân nhà. Vì vậy mà tụi cháu đến tìm chú. Tụi cháu nghĩ có thể chú biết...

Ông Frisbee lắc đầu... cười.

- Đây không phải là một con bò câu Racing Homer Bì - Ông nói - Hay đúng vừa là nó, mà cũng không phải nó. Các cậu biết không, đây là một con mái, mà người ta không luyện cho bò câu mái đua thư.

- Ô, nhưng mà...

Dường như Bob định nói một điều gì đó nhưng rồi đổi ý ngậm miệng lại.

- Vậy chú không biết chú bò câu này, hay đúng hơn là cô bò câu này là của ai à? - Hannibal hỏi.

- Không thể nào biết được.

Ông Frisbee lại nhún vai. Hannibal nghĩ ông đang mỉm cười. Nhưng khó mà biết chắc qua mớ râu rậm kia.

- Rất tiếc vì đã không giúp gì được các cậu. Cho tôi gửi lời thăm chị Melody nhé.

Hannibal hứa là sẽ nhắn lại rồi cảm ơn ông Frisbee đã dành thời gian tiếp. Ba thám tử trở ra Main Street cùng với Cesar.

Ba thám tử phải chờ một chiếc xe du lịch đen quẹo và chạy đi, rồi mới lấy xe đạp ra được.

Hannibal và Peter tiến hành leo lên xe. Bob ngăn lại, ra hiệu dắt xe đi xe khỏi cửa hiệu nữ trang.

- Sao vậy? - Hannibal hỏi.

- Mình không chắc lắm - Bob vừa nói vừa tháo kính xuống lau bụi - Hoặc Parker Frisbee không biết gì về bò câu đua thư, không biết một tí gì, hoặc ông ấy nói láo với bọn mình.

- Tại sao ông ấy lại nói láo? - Peter hỏi lại.

- Mình không biết - Bob trả lời rồi đeo kính lại - Nhưng quyển sách mình lấy ở thư viện sáng nay nói rằng người ta có luyện cho bồ câu mái đưa thư. Có một vài bồ câu vô địch thế giới từng là bồ câu mái.

Hannibal nhìn Bob, rồi nhìn đồng hồ.

- Gần đến giờ ăn tối rồi - Thám tử trưởng nói - Mình đề nghị ta về nhà, rồi sau bữa ăn tối họp lại tại bộ tham mưu để xem xét lại toàn bộ vụ này.

- Đồng ý - Peter đồng tình - Nhưng nếu bọn mình vẫn tiếp tục giữ Cesar, thì mình đề nghị chuyển cái lồng to này vào bên trong bộ tham mưu để cho nó có nơi an toàn mà nghỉ ngơi.

- Được thôi. - Hannibal gật đầu rồi leo lên xe đạp.

Đó là việc đầu tiên ba thám tử làm khi gặp lại nhau sau bữa ăn tối. Cái lồng quá to để lọt qua đường hầm vào văn phòng, nhưng Ba Thám Tử Trẻ còn có những lối tắt khác để vào bộ tham mưu. Một trong số đó có tên là Khẩn cấp. Một, là trèo xuống một sợi dây thừng qua cửa sổ trên mái xe lán.

Peter đi trước, trèo lên đỉnh đồng hồ phế thải chất cao quanh xe lán. Khi xuống đến nơi, Hannibal và Bob thả Cesar trong cái chuồng nhỏ xuống theo. Rồi hai bạn tìm cách xếp gọn cái lồng to, và cũng thả xuống luôn. Bob trèo xuống.

Hannibal là người xuống cuối cùng, kéo đóng cửa sổ mái lại phía sau. Bob và Peter đang cho Cesar di chuyển từ lồng nhỏ sang lồng to hơn Hannibal hầu như không nhìn hai bạn. Mất thám tử trưởng tìm ngay máy trả lời điện thoại gắn vào điện thoại.

Mất Hannibal sáng lên gần bằng mắt ông Frisbee. Đèn đang sáng. Nghĩa là trên băng ghi âm có tin nhắn. Chắc là Blinky, Hannibal nghĩ bụng. Blinky đã gọi. Vậy đúng là kẻ chạy chiếc xe tải nhẹ xanh lá... Đầu óc Hannibal đang làm việc điên cuồng trong khi bước đến máy trả lời tự động.

- Nghe này! - Hannibal vừa nói vừa bật băng ghi âm và loa lên.

Bob và Peter dừng tay, lắng nghe. Hannibal ngồi xuống chiếc ghế xoay để tập trung chú ý nghe kỹ tin nhắn.

- Cứu! - Giọng phụ nữ kêu lên - Giúp tôi với! Ôi, xin hãy cứu giúp tôi với!

Maureen Melody gần như hát trong cơn kích động.

- Có một kẻ sát nhân đang tự do đi lại! Tôi vừa mới ra ngoài ngay tức thì và phát hiện cái thi thể chết đáng thương...

Giọng bà yếu đi khi bà nén một tiếng nức nở.

- Edgar Allan Poe - Cuối cùng bà nói ra được - Nó đã đã bị đánh chết! Rồi tôi tìm thấy một cái thi thể khác nữa. Một trong các chú điều hâu tuyệt đẹp của tôi. Ôi, xin hãy cứu giúp tôi. Có kẻ đã giết hại mấy chú chim nhà tôi!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Chú Chim Bồ Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nguy Hiểm Trong Rừng

Khi tìm thấy danh thiếp các cậu, và nhận thấy các cậu là thám tử, - Maureen Melody nói - thì tôi cho là một điềm báo.

Ba Thám Tử Trẻ đã bỏ xe đạp phía sau nhà và đang ngồi trong phòng cách âm với bà Melody.

- Các cậu biết không, tôi không muốn gọi cảnh sát. - Bà vừa nói tiếp vừa vờ tay vuốt ve con kết đậu trên vai - Tôi từng gặp rắc rối với cảnh sát nhiều quá rồi. Cảnh sát thường đến đây nói rằng hàng xóm tôi than phiền về các bạn chim yêu quý của tôi. Không hiểu họ có gì để than phiền chứ?

Có thể hàng xóm của bà thuộc tip thỉnh thoảng thích được yên tĩnh. Peter nghĩ bụng nhưng không nói gì.

Thám tử trưởng đang bận xem xét hai xác chim nằm trên tấm vải trắng trên bàn. Đầu con ác là bị đập lõm vào như từ cừ gây đánh, nhưng trên xác điều hâu không thấy dấu hiệu bạo lực nào.

- Cô cho điều hâu ăn gì? - Hannibal hỏi cô Melody.

- Dĩ nhiên là cho ăn thịt, - Cô Melody trả lời - điều hâu thuộc giống ăn thịt mà. Điều hâu săn mồi rất tài. Chúng cũng tự kiếm ăn. Chúng săn bắt chuột, thỏ và... - Cô Melody hươu hươu bàn tay tròn trịa trắng muốt - và bất cứ gì mà chúng gặp. E rằng đôi khi chúng cũng hư lắm đó.

- Độc ác - Con kết trên vai cô Melody kêu - Độc ác, Độc ác.

Hannibal gật đầu.

- Cô tìm thấy xác con chim ở đâu? - Thám tử trưởng hỏi tiếp.

- Edgar Allan Poe nằm bên mép bãi cỏ. Khi tôi nhấc nó lên, tôi thấy, tội nghiệp cục cưng của tôi quá, tôi thấy...

Cô Melody lấy một chiếc khăn tay nhỏ bằng ren trong túi ra, áp lên che miệng, không thể nói tiếp vì quá xúc động khi nhớ lại.

- Con điều hâu tuyệt đẹp thì nằm dưới đất - Cuối cùng cô Melody thốt lên được - Chỗ tôi thường bỏ thức ăn cho lũ điều hâu. Nhưng nó không ăn. Nó chỉ nằm đó... bất động.

Hannibal thông cảm gật đầu.

- Tụi cháu có thể xem hiện trường được không? - Hannibal đề nghị.

- Tất nhiên - Maureen Melody liếc nhìn cửa sổ rồi nói - Tôi lấy đèn pin đã - Bà nói tiếp - vì ở ngoài đã gần tối.

- Dạ khỏi lấy cô ơi - Hannibal trả lời - Xe đạp tụi cháu cũng có đèn pha. Cô chỉ cần chỉ cho tụi cháu địa điểm, thì tụi cháu sẽ tự ra đó tìm kiếm thật kỹ lưỡng.

Mặt trời đã lặn, nên lũ chim im lặng. Trong khi dắt xe đạp bật đèn đi theo cô Melody qua bãi cỏ, Ba Thám Tử Trẻ chỉ nghe thỉnh thoảng tiếng hú của một con cú, tiếng cười chế giễu của con vẹt nào từ lùm cây tối tăm.

- Edgar Allan Poe nằm ngay đây. - Maureen Melody nói dứt quãng khi dừng một chỗ và chỉ xuống đất.

Hannibal rọi đèn pha xe đạp xuống chỗ cô Melody đang chỉ. Cậu cúi xuống lượm một chiếc lông dính máu. Cô Melody rung mình. quang cao

- Còn điều hâu thì nằm kia - Bà lại chỉ chỗ khác - Thôi, nếu các cậu không phiền có lẽ tôi... có lẽ tôi sẽ về nhà nằm một chút.

Bà khoanh tay lại trước ngực, như để ôm mình, rồi bước nhanh về nhà.

Hannibal không hối tiếc gì khi thấy bà đi, Hannibal thật lòng cảm thấy thương Maureen Melody, nhưng nỗi đau buồn của bà khiến Hannibal khó tập trung làm việc.

Hannibal bước đến chỗ cô Maureen Melody phát hiện xác điều hâu. Ở đó không có lông vũ, và cũng không có thịt vụn. Nếu đã bị đầu độc, thì hoặc con điều hâu đã ăn hết bữa trước khi chết hoặc, Hannibal nghi là có thể, kẻ đã đầu độc nó quay lại để dọn sạch thức ăn thừa.

Hannibal rọi đèn thật kỹ khắp một vòng tròn dưới đất.

- Dở quá! - Thám tử trưởng dăm chiêu nói.

- Cái gì dở quá? - Bob hỏi lại vì không hiểu ý thám tử trưởng.

- Đất toàn là đá không à.

Hannibal không muốn giải thích kỹ thêm, vì còn nhiều việc phải làm.

- Được rồi - Hannibal quyết định - Ta hãy chia nhau ra. Bob, cậu đảm trách phía gần rừng. Peter phía bên này. Còn mình thì ở giữa. Rõ chưa?

- Rõ - Peter đồng tình - Nhưng Babal ơi, trước hết cho mình nói một điều, được không?

- Điều gì?

- Bọn mình tìm cái gì vậy?

- Dấu chân - Hannibal vừa trả lời vừa rọi đèn xe đạp xuống đất trở lại - Ở đây không có dấu chân nào bởi vì toàn là đá. Nhưng cách đây vài ngày trời có mưa và giữa cây chắc chắn phải có nhiều chỗ đất mềm. Theo những gì cô Melody đã nói về hàng xóm thì mình không nghĩ cô ấy có nhiều khách khứa đâu, nên nếu ta tìm thấy dấu chân người, thì có lẽ chỉ là của sát thủ.

- Tuyệt lắm - Peter đáp - Vậy ta sẽ cố tìm ra dấu chân sát thủ. Sau đó ta làm gì? Đúc mẫu thạch cao dấu chân rồi tìm xem hần đã mua giày ở đâu hả?

Hannibal thở dài.

- Blinky - Hannibal kiên nhẫn giải thích - Cậu không để ý giày của Blinky à? Giày khá to và nút giày nhọn bất bình thường. Bây giờ cậu đã hiểu chưa?

- Rõ rồi - Bob trả lời - Nếu bạn mình tìm thấy dấu chân có mũi nhọn, thì hẳn của Blinky. Còn nếu dấu chân không có mũi nhọn, thì bạn mình cũng sẽ biết thêm một điều gì đó khác.

- Bạn mình sẽ biết là không phải của Blinky - Peter gật đầu nói - Bạn mình phải làm gì nếu phát hiện một cái gì đó?

- Dùng đèn xe đạp để ra dấu hiệu - Hannibal nói - Ba dài và ba ngắn, cho đến khi cậu thấy hồi âm.

Ba thám tử chia nhau ra, đi mỗi đứa một hướng vào rừng.

Hannibal hơi cúi mình khi tiến tới từng bước một, dùng đèn xe đạp rọi xuống đất thành một vòng cung rộng. Rất tiếc, khi chọn khu rừng ở giữa, dường như thám tử trưởng đã nhận phần không có triển vọng nhất. Hannibal đang ở trong một khu vực bụi rậm và lối đi có sỏi chặt hẹp. Có rất ít chỗ đất mềm và không có dấu chân nào cả.

Hannibal đang tự hỏi không biết Bob và Peter có may mắn hơn mình hay không, thì đột nhiên dừng lại. Chùm đèn xe đạp đã chiếu trúng một cái gì đó tối tối trong bụi cây bên phải.

Hannibal nhìn trân trân một hồi, rồi cong gần như gấp người lại hăng hái bước đến đó. Hannibal quỳ gối xuống, kéo đèn xe đạp xuống gần hơn.

Đột nhiên, từ đâu đó trong bóng tối, có tiếng cú kêu rít lên. Tiếng cú kêu không hẳn là làm sao lãng sự chú ý của Hannibal, nhưng nó khiến Hannibal không nghe thấy tiếng di chuyển khẽ phía sau lưng.

Điều đầu tiên mà thám tử trưởng nghe được là tiếng huýt nhẹ. Theo bản năng, Hannibal nhanh chóng dịch chuyển đi xa. Khi xả xuống cây gây nặng vừa hụt mất đầu Hannibal, kêu rít lên khi bay sát bên tai, đập mạnh xuống vai Hannibal.

Suốt vài giây, toàn cánh tay phải của Hannibal như bị tê liệt vì đau đớn. Hannibal chỉ còn đủ sức không thả đèn xe đạp ra. Hannibal ngã xuống, ôm cái đèn xe đạp vào ngực.

Trong khi Hannibal di chuyển, chùm đèn từ đầu xe đạp quét lên trên đi qua một cái áo bằng vải dầu rồi dừng lại ngay mặt người lạ.

Đúng ra là một phần nhỏ của mặt người. Rất nhỏ. Chỉ có cái mũi và cặp kính đen mà người đó đang đeo là hiện lên như khu rừng thưa trong một đám rừng rậm rạp che phủ cảm, môi trên và hầu hết hai má ông.

Trong chốc lát, người đàn ông như bị ánh đèn làm tê liệt. Nhưng rồi ông quay đi, nhào vào bụi cây. Hannibal không thể rượt theo ông. Thám tử trưởng loạng choạng đứng dậy, xoa vai cho đến khi đỡ đau một chút.

Khi bớt ê vai, Hannibal quay đầu xe đạp về một hướng, dùng tay che rồi mở chùm đèn để ra hiệu theo như đã thỏa thuận. Ba dài và ba ngắn. Thám tử trưởng cứ làm như thế cho đến khi thấy tín hiệu chớp chớp hồi âm từ phía Peter.

- Babal oi!

- Đây! - Hannibal trả lời.

Peter tìm đường đi giữa bụi cây. Một hồi sau, Bob cũng đến. Hannibal lại xoa vai trở lại. Cậu vẫn còn đau và không thể giấu Bob và Peter.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Bob lo lắng hỏi.

- Parker Frisbee - Hannibal đáp - Hẳn dùng gây tấn công mình. Cũng may là mình rọi đèn được vào mặt hắn và nhờ vậy làm hắn sợ, bỏ chạy về hướng kia. Bob ơi, cậu có nhìn thấy hắn không?

Bob lắc đầu.

- Bụi cây rậm quá, - Bob giải thích - nên mình cũng không vào được bao sâu. Nếu hắn đi ra hướng công, thì hẳn không qua gần chỗ mình đâu.

- Cậu có nghĩ nên rượt theo hắn không? - Peter thận trọng hỏi.

Peter không hề thấy thích thú ý nghĩ rượt theo một người cầm gậy giữa cây rừng tối tăm.

- Không.

Hannibal cũng không thích ý nghĩ này. Ngoài ra, Hannibal chưa làm xong việc đang làm.

- Mình có tìm thấy một cái gì đó. - Hannibal nói.

Hannibal quay đầu xe đạp, rọi đèn vào bụi cây cho đến khi chùm sáng đụng vào vật Hannibal đã nhìn thấy trước khi bị tấn công. Thám tử trưởng quỳ xuống xem xét. Bob và Peter ngồi xuống cạnh Hannibal.

- Ủi chà - Peter kêu khẽ - Dường như là...

- Đúng - Hannibal đồng tình - Đúng vậy. Là một chú bò câu chết.

Một chú bò câu chết một cách dã man. Phần lớn đầu và thân đã bị rút đi mất. Chỉ còn mỗi đuôi lông vấy máu, một phần cánh và hai cái chân.

Hannibal đến gần, cầm một cái chân bò câu lên. Có một dải nhôm mỏng cột quanh cổ chân. Hannibal tháo ra, cầm gần vào đèn xe của Bob. Dải nhôm được quấn như để giấu một cái gì đó bên trong. Hannibal cẩn thận kéo dải nhôm thẳng ra, lấy được một mẩu giấy xếp nhỏ.

Đó là dải giấy trắng nhỏ giống như các loại thông điệp bói tương lai thường được nhét trong bánh Tàu. Và cũng y như thông điệp tiên đoán tương lai trong bánh, mẩu giấy này cũng có viết một điều gì trên đó.

Ba Thám Tử Trẻ nghiền cổ cổ đọc xem đó là gì.

- Chịu thua! - Peter kêu.

Hannibal phải thừa nhận rằng chính mình cũng không hiểu. Thậm chí thám tử trưởng không đọc ra nổi những chữ viết tay trên đó là chữ gì nữa. Chữ không giống các chữ cái trong bảng mẫu tự tiếng Anh. Thám tử trưởng không nghĩ là chữ Hy Lạp. Trông giống...

- Tiếng Tàu, - Bob gợi ý - hay tiếng Nhật. Mình nhớ đến những quyển sách hoặc báo chí Nhật ở thư viện. Thành phố mình có nhiều độc giả tiếng Nhật lắm, và mình thường cầm sách Nhật cất trữ về kệ.

Peter nói:

- Mình có quen một người bạn Nhật cùng lớp học bóng chày ở Câu lạc bộ sức khỏe Molibu. Để mình nhờ dịch giúp bức thông điệp này xem.

Hannibal đắm chiêu gạt đầu rồi đưa mẩu giấy cho Peter. Thám tử trưởng cúi xuống, xem xét con bò câu chết một lần nữa.

- Xem kìa - Hannibal kích động kêu - Nhìn cái chân trái của nó đi.

Bob và Peter nhìn theo.

Mặc dù trông hai cái chân của con bò câu như không hề bị kẻ giết nó làm tổn hại gì, nhưng trên chân trái của nó chỉ có hai ngón.

Hai giờ sau Peter trở về.

- Sao? - Hannibal nhảy nhồm dậy - Bức thông điệp nói gì?

Peter mỉm cười đầy bí ẩn:

- Bức thông điệp nói: “Hôm nay không có ngọc trai”.

Trí óc Hannibal đang hoạt động thần tốc: Ngọc trai, Điều hâu chết, ác là, Parker Frisbee... Nghĩa là sao?

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bò Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ván Bài Lật Ngửa

Như mọi khi, Hannibal mở đầu cuộc thảo luận.

- Ngọc trai - Hannibal nói - Ngọc trai xuất hiện trong vụ này hơi bị nhiều quá.

Thì bò câu cũng vậy, Peter nhấn mạnh rồi nhìn Cesar đang nhảy nhẩy trong lồng. Bò câu hai ngón. Bò câu ba ngón. Bò câu còn sống. Bò câu đã chết.

- Ngọc trai - Hannibal cương quyết lặp lại - Bức thông điệp nói rằng “Hôm nay không có ngọc trai” Maureen Melody rất yêu thích ngọc trai. Bà ấy có một con ác là hay mang ngọc trai đến cho bà.

- Edgar Allan Poe - Bob gạt đầu nhìn vào quyển sổ tay - Lúc bọn mình ở đó, nó nhảy vào phòng khách với hạt ngọc trai trong mỏ. Rồi cô Melody nói “Đây là hạt ngọc trai thứ ba mà nó mang đến cho tôi trong tháng này”.

Rồi ai đó đã giết chết Edgar Allan Poe - Hannibal đắm chiêu nói tiếp - Có lẽ là Parker Frisbee. Mà Frisbee lại là một người buôn bán nữ trang, trong đó có ngọc trai. Vậy nếu ngọc trai là vấn đề cốt yếu trong vụ bí ẩn này...

Hannibal thường ăn nói rất kiêu cách khi đang suy nghĩ điều gì.

- Nếu ngọc trai là động cơ hàng đầu, thì câu hỏi đặt ra là tại sao lại có bỏ câu xen vào vụ này. Mối liên quan là ở chỗ nào?

Hannibal ngưng nói. Chuông điện thoại đang reng. Hannibal bật loa lên để nghe người gọi nói những gì.

- A-lô. Ba Thám Tử Trẻ nghe đây. - Hannibal nói.

- A-lô. Có phải Hannibal Jones đó không? Tôi xin được nói chuyện với Hannibal Jones.

Giọng người đàn ông có vẻ lo lắng.

- Hannibal Jones đang nói đây. - Hannibal trấn an ông.

- Ồ.

Có một hồi im lặng.

- Tôi hy vọng cậu vẫn còn nhớ tôi. Chúng ta đã gặp nhau ở quán Hải Mã cách đây vài ngày. Tôi có để lại một gói đồ. Thật ra là tôi bỏ quên một gói đồ, khi tôi trở lại quán, cô hầu bàn nói rằng có lẽ cậu đã lấy đi khi rời khỏi.

Hannibal dùng tay che phần nói trên ống nghe.

- Blinky. - Hannibal kích động thì thầm với hai thám tử.

- A-lô? - Giọng người đàn ông có vẻ căng thẳng hơn - A-lô? Cậu nghe không?

- Vâng, cháu nghe đây. Cháu nhớ chú rất rõ. quang cao

Có một hồi im lặng nữa, dài hơn.

- Cậu có giữ không? - Cuối cùng người đàn ông hỏi - Cậu có giữ gói đồ của tôi không?

- Dạ có - Hannibal trả lời - Một cái hộp vuông to lớn, có phủ vải thưa. Vẫn còn nguyên vẹn. Tụi cháu giữ hộ chú, nghĩ thế nào chú cũng sẽ gọi điện thoại đến.

- Ồ - Người đàn ông có vẻ nhẹ nhõm - Cậu tử tế quá, ý tôi nói là cậu đáng được nhận một phần thưởng. Nếu cậu mang cái hộp trả lại cho tôi. Tôi sẽ thưởng cho cậu hai chục đô la để đền bù công sức cậu.

- Cảm ơn - Hannibal đáp - Chú muốn tụi cháu mang cái hộp đến chỗ nào?

- Tôi biết chỗ cậu ở, ý tôi nói là tôi biết cậu ở tại Rocky, vậy ta gặp nhau ở một chỗ nào đó tại Rocky nhé? Chẳng hạn như tại bãi đậu xe Ngân hàng Trustee.

- Dạ được - Hannibal đồng tình - Lúc nào thì tiện cho chú?

- Chín giờ tối nay nhé?

Hannibal cũng đồng ý với giờ đó luôn.

- Chín giờ. - Người đàn ông căng thẳng lặp lại.

- Úi chà - Peter kêu lên khi Hannibal đã gác máy - Hai chục đô la.

Dường như thám tử trưởng không nghe. Thám tử trưởng đang véo véo cái môi dưới, đắm chiêu suy nghĩ.

- Mình vẫn còn giữ khúc vải thưa kia - Bob vừa nói vừa mở ngăn kéo tủ hồ sơ ra - Cậu có muốn cho Cesar trở về cái chuồng nhỏ rồi phủ tấm vải lại như cũ không?

Suốt một phút, Hannibal không trả lời, nhưng rồi Hannibal lắc đầu.

- Trước tiên, ta hãy xem xét những gì Blinky đã nói - Hannibal lại vừa suy nghĩ vừa nói lớn tiếng - Ông ấy nói “Tôi biết chỗ cậu ở”. Rồi ông ấy chỉnh lại là “Ý tôi nói là tôi biết cậu ở tại Rocky”. Và ông ấy có thể biết được điều này nhờ đọc mã vùng số điện thoại trên danh thiếp của ta.

- Nhưng mình nghĩ ông ấy nói thật lúc ban đầu. Ông ấy thật sự biết nhà mình ở đâu.

- Vậy chính Blinky đã tráo hai con bò câu đêm đầu tiên. - Bob nói.

- Chính xác - Hannibal đồng tình - Dù sao mình linh cảm là như thế. Vậy Blinky thừa biết mình đã nói láo khi toan làm cho ông ấy tin rằng ta chưa mở cái

hộp ra. Ông ấy biết mình bịp mà không vạch mặt mình. Và nếu ta mang trả cái hộp y như thế này, thì ông ấy sẽ cảm ơn...

- Và thường cho bọn mình hai chục đô la. - Peter nhắc.

- Rồi mang Cesar đi mất, giả vờ tưởng là dưới lớp vải thừa đúng là con bò câu hai ngón. Và ta sẽ không bao giờ nghe nói đến ông ấy nữa. Thế là manh mối tốt nhất của ta về vụ bí ẩn này sẽ mất tiêu!

- Vậy cậu muốn bọn mình làm thế nào? - Bob hỏi.

- Chơi ván bài lật ngược với ông ấy - Hannibal đáp - Đổi chất ông ấy bằng cách mở hộp ra với Cesar trong đó. Khi đó có thể ta sẽ hỏi được Blinky vài câu hỏi. Peter, cậu nghĩ sao?

Peter gãi đầu.

- Cũng được - Peter dễ dãi trả lời - Mình thấy rất uổng vì không lấy được hai chục đô la kia, nhưng có lẽ cậu nói đúng. Nếu muốn giải vụ bí ẩn này, thì bọn mình cần Blinky giải đáp cho vài điều.

Bob và Peter phải trở về nhà ăn tối. Trước khi Bob và Peter ra về, Ba Thám Tử Trẻ hẹn gặp nhau tại bãi đậu xe Ngân hàng Trustee đúng chín giờ kém mười tối nay.

Đúng tám giờ rưỡi, Hannibal cột cái chuông nhỏ với Cesar bên trong vào yên sau xe đạp, rồi đạp vào thành phố.

Ngân hàng nằm ở Main Street, cách không xa cửa hiệu của Frisbee. Hannibal rẽ vào khu vực đậu xe phía sau tòa nhà sơn trắng to cao. Có rất ít xe đậu trong bãi sau khi ngân hàng đóng cửa. Khoảng không rộng lớn bị chiếm một nửa trong bóng tối.

Hannibal tựa xe đạp vào vách tường ngân hàng, tắt đèn xe, tháo cái hộp ra khỏi yên sau.

Thám tử trường nhìn xung quanh. Chỉ có khoảng nửa chục chiếc xe đậu lẻ tẻ quanh khu vực tối tăm và không có người nào cả.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Chín giờ kém mười lăm. Còn mười lăm phút nữa trước giờ hẹn gặp Blinky. Còn năm phút nữa trước khi Bob và Peter đến. Hannibal quyết định chờ hai bạn ngay lối vào bãi đậu xe, nơi có chút ánh sáng từ đèn đường. Hannibal bước ra đó.

- Đứng ngay tại chỗ, cậu bé à.

Giọng nói xuất phát từ chỗ tối phía sau lưng Hannibal.

Hannibal tuân theo mệnh lệnh và đứng ngay tại chỗ, ôm cái chuông sát vào ngực.

- Bây giờ quay lại từ từ.

Hannibal quay lại, cố gắng cử động thật chậm.

Hình bóng một người đàn ông di chuyển về hướng Hannibal ra chỗ sáng hơn. Người đàn ông đang đưa cánh tay phải ra trước mặt, cầm chặt một vật gì đó. Một cái gì đó hơi sáng lên trong bóng tối.

Hannibal cảm giác sự lấp lánh này rất giống một nòng súng mạ kền. Hannibal không rời mắt khỏi nó.

- Bây giờ đặt cái hộp xuống ngay trước mặt.

Hannibal cúi người, bỏ hộp xuống đất. Gã đàn ông bước lại gần hơn một chút. Hắn vẫn cầm súng chĩa vào Hannibal và khom xuống nhìn kỹ cái hộp. Chắc là để kiểm tra chắc xem có bò câu trong đó không, Hannibal nghĩ bụng.

- Tốt.

Gã đàn ông đứng thẳng người lại. Hannibal nhìn thấy hắn rất rõ trong chốc lát, Hannibal thấy được cái áo bằng vải dầu sáng bóng màu đen, cặp kính đen, bộ râu rậm che phủ phần lớn gương mặt hắn: Parker Frisbee!

- Bây giờ quay lại, rồi nằm xuống đất!

Lần đầu tiên, Hannibal nhận ra rằng giọng gã đàn ông rất trầm và được kiềm chế ký một cách bất bình thường. Nghe như hắn rất cố gắng để nói chuyện. Hắn gần như cũng khiếp sợ y như mình và đang cố che giấu điều này, đó là ý nghĩ nảy ra trong đầu Hannibal.

Gã đàn ông hung hăng hươu hươu khẩu súng. Hannibal quay lại nằm xuống đất.

- Để hai tay ra sau lưng.

Trong khi tuân lệnh, Hannibal nghe tiếng sột soạt xé rách. Giống như ai đó xé một khúc vải, Hannibal nghĩ bụng. Hoặc... hoặc như ai đó đang kéo một dải băng kéo dài ra khỏi cuộn. Một hồi sau, Hannibal nhận thấy hai cổ tay mình bị dán chặt lại với nhau ở sau lưng.

Hannibal không ra sức vùng vẫy, vì còn nhớ rất rõ hình ảnh nòng súng lấp lánh. Thám tử trường nằm khá yên, hai cổ chân cũng bị cột chặt bằng băng keo.

Hannibal vẫn nằm bất động khi nghe chân gã đàn ông bước xa dần. Đèn xe sáng lên từ đâu đó phía sau Hannibal. Tay chân bị trói, Hannibal khó mà ngẩng đầu lên nổi, nhưng cổ quẹo cổ được một chút, thật cẩn thận. Hannibal nhìn về hướng ánh đèn sáng.

Xe đang chuẩn bị lăn bánh. Bóng tối đến gần khiến Hannibal không thể nhận dạng được xe. Xe nổ máy chạy ngang qua cách chỗ Hannibal nằm khoảng hai chục mét, rẽ ra ngoài, biến mất.

Hannibal nằm đó tự trách mình... Lẽ ra Hannibal phải chờ Bob và Peter. Và lẽ ra Hannibal cũng không được đại dột mù quáng bước vào chỗ tối tăm của bãi đậu xe.

Hannibal nghe tiếng chân bước đến gần chỗ vào bãi đậu xe rồi thấy đèn pha xe đập.

- Peter ơi! - Hannibal gọi - Bob ơi!

Một hồi sau, Bob và Peter đã có mặt, nhẹ nhàng lột băng keo ra khỏi cổ tay cổ chân bạn. Hannibal lăn ngược lại, ngồi dậy. Chỗ da bị lột băng keo hơi rát. Hannibal vừa xoa xoa vừa giải thích với Bob và Peter chuyện đã xảy ra Peter huýt sáo khê.

- Hấn có súng hả?

- Theo mình thấy thì đúng là một khẩu súng - Hannibal vừa đứng dậy vừa nói - Dĩ nhiên là mình không yêu cầu hấn bắn thử để mình kiểm tra xem có nạp đạn hay không. Các cậu có thấy gì không? - Hannibal vừa dùng tay phủi quần vừa hỏi.

- Một chiếc xe - Bob lắc đầu - Một chiếc xe đen.

Bob chau mày, tháo kính ra, lau chùi bằng tay trái.

- Và điều buồn cười là mình lại nghĩ đó là xe của Blinky. Mình để ý được chữ cái trên bảng số xe là MOK. Giống như...

- Giống như chiếc xe đen mà Blinky lái ra khỏi quán Hải Mã - Hannibal nói hết câu thay cho Bob - Và giống như...

Thám tử trường dừng lại nửa chừng bởi vì không tin chắc lắm. Nhưng thám tử trường nhớ chiếc xe đen đã chạy nhanh qua khi ba thám tử bước ra từ tiệm nữ trang của Parker Frisbee. Hannibal chỉ thoáng thấy chiếc xe và không kịp đọc cả ba chữ trên bảng số xe, nhưng nhớ chắc chữ đầu tiên là chữ M.

- Vậy bây giờ bọn mình làm gì? - Peter hỏi - Frisbee đã lấy được Cesar rồi...

- Rồi khi Blinky đến, thì bọn mình sẽ nói gì đây? - Bob hỏi.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ. Chín giờ kém hai phút. Hannibal vẫn còn rùng mình khi nhớ khẩu súng.

- Ta sẽ không nói gì với ông ấy cả - Hannibal vội vàng quyết định - Bởi vì ta sẽ không chờ ông ấy. Ta sẽ giải tán rồi gặp nhau tại bộ tham mưu sáng mai.

“Giải tán” là tín hiệu mà Ba Thám Tử Trẻ sử dụng khi lập tình huống gay cấn. Có nghĩa là tản ra và đi theo nhiều hướng khác nhau. Ba Thám Tử nhảy lên xe đạp, đạp nhanh về nhà.

Đêm hôm đó Hannibal rất khó ngủ. Đầu óc Hannibal quay cuồng vì suy nghĩ. Như Peter nói, ba thám tử đã bị mất Cesar. Và đã không có được ván bài lật ngửa với Blinky. Cũng không có thông tin gì để báo cáo lại với Maureen Melody. Ba thám tử không thể nào đến nói với Maureen Melody rằng mình nghi ông bạn Parker Frisbee của bà giết chết mấy chú chim. Mà ba thám tử cũng không chứng minh được điều này. Và tội tệ hơn nữa, Hannibal không nghĩ ra cách giải thích hợp lý nào về việc tại sao Frisbee đã giết chết Edgar Allan Poe. Nếu như đúng ông ta đã giết chết chú chim ác là...

Dường như Ba Thám Tử Trẻ không kham nổi vụ này. Bây giờ hy vọng duy nhất là Blinky sẽ gọi điện thoại lại để hỏi xem tại sao ba thám tử đã không đến điểm hẹn.

Dù sao, nếu được như vậy ba thám tử sẽ có cơ hội nói chuyện với Blinky. Khi nghe tin Cesar đã bị bắt cóc, có thể Blinky sẽ nói ra một điều gì đó để ba thám tử dùng làm manh mối điều tra tiếp.

Có khi lẽ ra ba thám tử nên chờ Blinky ở bãi đậu xe, đó là suy nghĩ hối tiếc cuối cùng của Hannibal trước khi thiếp ngủ đi. </p>
</div>
<div data-bbox="51 863 938 907" data-label="Text">
<p>Từ lúc bắt đầu nghi hè, Hannibal ăn sáng rất nhẹ. Bánh mì nướng không phết bơ và sữa không béo. Thím Mathilda đã rất lo lắng về việc Hannibal đột nhiên ăn ít lại. Sáng hôm sau, khi thím Mathilda hỏi thúc Hannibal dùng trứng và jambon, thì thám tử trường đang quá chán nản nên không dám từ chối thím. Hannibal ăn ngấu ngiến tất cả những gì thím dọn ra trước mặt, rồi mới ra kho bãi đồ linh tinh để chờ Bob và Peter.</p>
</div>
<div data-bbox="51 917 382 935" data-label="Text">
<p>Hannibal đang bước đến xưởng làm việc ngoài trời và lối</p>
</div>
<div data-bbox="51 944 676 962" data-label="Text">
<p>ì vào Đường hầm Số Hai, thì nhìn thấy nó. Nó cũng thấy Hannibal và khệnh khạng bước đến chỗ Hannibal.</p>
</div>

Hannibal cúi xuống, chú bò câu chịu để cho Hannibal cầm lên, Thám tử trường nhìn con bò câu thật kỹ, xem xét từng chiếc lông vũ của đôi cánh và cái đuôi bóng mượt. Hannibal nhìn cái đầu xám mượt và hai con mắt lạnh lợ của chú.

Chắc chắn một trăm phần trăm, Hannibal sẽ nhận ra chú bò câu đặc biệt này bất cứ nơi nào. Không thể làm được.

Đúng là Cesar.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bò Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Những Vị Khách Đến Từ Phương Đông

Đúng Cesar rồi - Peter nói - Minh chắc chắn. Lông vũ trên đuôi nó có những vệt đặc biệt này đây. Ngoài ra, rõ ràng nó nhận ra bọn mình. Đúng không Cesar.

Ba Thám Tử Trẻ đang tập hợp trong văn phòng tại bộ tham mưu. Cesar đã trở về cái chuồng to của nó, đang vui vẻ nhảy nhót mổ hạt ngô.

- Parker Frisbee dùng súng gây áp lực để ăn cắp Cesar từ tay mình.

Thám tử trường véo môi dưới mạnh đến nỗi kéo nó gần xuống cằm.

- Rồi một vài tiếng sau, lại mang nó về đây, thả nó ra sân này. Để làm gì? Tại sao? Nhằm mục đích gì?

Có thể ông ấy không hề mang nó trở về đây. - Bob vừa nói vừa đẩy cặp kính trễ xuống mũi trở lên.

- Cậu nói vậy nghĩa là sao? - Peter hỏi - Cesar đang ở đây mà?

- Quyền sách về loài bò câu nói rằng trong Thế chiến Thứ nhì, người ta dùng bò câu để đưa thư - Bob giải thích - Khi hành quân tiến lên, thì người ta cũng phải di chuyển chuồng trại của bò câu đi theo. Và người ta phát hiện rằng những con bò câu đưa thư thật giỏi sẽ quen với cơ sở mới trong vòng hai ba ngày.

- Cho nên nó sẽ bay trở về nhà mới, chứ không về nhà cũ - Hannibal gật đầu nói - Bob ơi, chắc là cậu đã đoán ra vấn đề rồi đó. Có thể Cesar không thuộc Parker Frisbee và ông ấy muốn trả nó về với chủ thật sự của nó - Hannibal nói tiếp rồi chau mày - Minh chưa biết tại sao? Nhưng nếu đúng là ông ấy muốn làm việc này, thì cách dễ nhất là thả Cesar ra để cho nó tự bay về nhà.

- Mà bây giờ thì nhà mày ở đây, đúng không Cesar - Peter nói dịu dàng và thò ngón tay vô chuồng gãi gãi đầu con bò câu - Thế là mày đã trở về đây và tao rất vui.

Peter ngưng nói khi nghe một giọng nói vang lên từ cái loa.

- Babal oi, Babal!

Giọng của thím Mathilda. Hannibal đã gắn cái micro ngoài sân để có thể nghe thím gọi khi đang ở trong bộ tham mưu.

- Babal, Peter, Bob! Các cháu đâu hết rồi!

Hannibal thờ dài. Lời gọi của thím Mathilda thường chỉ có một ý nghĩa: làm việc. Thím Mathilda có việc giao cho ba thám tử làm. Hannibal hy vọng không phải một đồng nẹp sắt khác nữa. Có thể thím chỉ cần giúp tiếp lượng khách mua đồng đảo trong ngày thứ bảy.

Ba Thám Tử Trẻ rời khỏi bộ tham mưu giấu kín bằng một ngã ra có tên là Cửa số Bốn, và đến thẳng sân sau kho bãi đồ linh tinh. Ba thám tử đi vòng qua một đồng đồ phế thải và đến chỗ thím Mathilda từ phía sau lưng.

Thím Mathilda giật mình khi Hannibal để tay lên vai thím.

- Hóa ra các cháu đây - Thím nói - Thím không hiểu nổi các cháu đi đâu mà khó tìm quá.

Hannibal cố gắng hết sức để chứng tỏ thiện ý hợp tác.

- Thím có việc gì giao cho tụi cháu vậy? - Hannibal hỏi. quang cao

Nhưng lần này thím Mathilda không gọi ba thám tử ra để giao việc. Có hai người đến tìm ba thám tử, thím bảo, và đang chờ ngoài cổng.

Hai người đàn ông đứng gần một chiếc xe tải nhẹ màu xanh lá đậu bên đường. Hai người khoảng ba chục tuổi, thấp và gầy. Cả hai đều mặc áo thun và quần jeans bạc màu. Họ đều là người Nhật.

- Các cậu là Hannibal, Bob và Peter phải không? - Một người bước lên hỏi.

Hannibal xác nhận là đúng.

Người hỏi chuyển sang người đi cùng nói một thứ tiếng gì đó mà Hannibal đoán là tiếng Nhật. Người kia gật đầu rồi cũng trả lời bằng tiếng đó.

- Anh bạn tôi đây tên là Kyoto và rất muốn được hỏi các cậu vài câu - Người thứ nhất nói tiếp - Nhưng rất tiếc anh Kyoto không nói được tiếng Anh. Vậy tôi sẽ phiên dịch. Đồng ý nhé?

Hannibal trả lời là được.

- Câu hỏi thứ nhất. Các cậu có đưa cho một người bạn của chúng tôi một bức thông điệp viết bằng tiếng Nhật. Các cậu đã nhờ anh ấy dịch những gì ghi trên đó. Anh bạn đó đã kể lại cho anh Kyoto đây nghe, bởi vì anh ấy đã nhận ra tuồng chữ của anh Kyoto.

Hannibal thấy như vậy chưa phải câu hỏi và chờ nghe tiếp.

- Các cậu tìm bức thông điệp ở đâu?

Hannibal ngừng nghĩ câu hỏi này khoảng một giây. Hannibal không bắt buộc phải trả lời, nhưng nếu trả lời, thì có thể anh Kyoto cũng sẽ chịu trả lời vài câu hỏi của Hannibal.

- Trên một con chim bồ câu chết - Hannibal nói - Bức thông điệp được cột ở chân con bồ câu.

Anh chàng phiên dịch mỉm cười lịch sự, rồi cầm cánh tay anh Kyoto dẫn ra trước xe tải nhẹ.

Bob nhìn hình bóng hai anh người Nhật đứng đó, nói chuyện bằng tiếng của riêng mình. Bob thấy cả hai rất giống nhau. Cũng mái tóc đen suông, cũng hai gò má cao, cũng làn da vàng trắng xanh. Bob chưa chắc gì nếu gặp một người ngoài đường sẽ nhận ra là Kyoto hay người phiên dịch.

Hoặc có thể chỉ vì cả hai đều là người Nhật, Bob nghĩ bụng. Có lẽ thật ra cả hai không hề giống nhau. Và có thể cả hai cũng nghĩ rằng Hannibal, Bob và Peter giống nhau. Có thể đối với họ phần lớn người da trắng đều giống nhau.

Hannibal đang nghiên cứu hai người đàn ông trong khi cả hai đứng bên chiếc xe tải nhẹ, cố tìm vài nét khác biệt.

- Xe tải nhẹ xanh lục - Hannibal đột nhiên thì thầm với Bob - Cũng chính chiếc xe mà Blinky đã chạy theo khi ra khỏi quán Hải Mã. Nếu ta đi theo chiếc xe đó...

Hannibal liếc nhìn hai người Nhật. Cả hai vẫn đang bận nói chuyện.

- Máy nhắn tin - Hannibal vội vàng nói khẽ - Cậu lấy được không?

- Mình sẽ cố. - Bob thì thầm trả lời.

Bob bước ra xa Hannibal một chút.

- Dường như thám Mathilda đang gọi - Bob nói lớn tiếng để anh phiên dịch nghe được - Để mình đi xem thám cần gì.

Bob bỏ trở vào bộ tham mưu.

- Câu hỏi thứ nhì - Người phiên dịch và Kyoto đã quay trở về chỗ Hannibal đứng - Các cậu tìm thấy con bồ câu chết ở đâu?

Thám tử trưởng cũng suy nghĩ một giây trước khi trả lời câu hỏi này. Mặc dù tính tình Hannibal vốn thật thà, nhưng có lúc thám tử phải biết bóp méo sự thật một chút. Nhất là khi đang bảo vệ một thân chủ. Và trong vụ mấy chú chim bị chết, thì chính Maureen Melody đã kêu gọi Hannibal giúp đỡ. Theo cách nhìn nhận của Hannibal, thì cô Maureen Melody là thân chủ của Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal có nhiệm vụ phải bảo vệ cô Maureen Melody.

- Tụi em tìm thấy con bồ câu chết trên đường. - Hannibal trả lời.

- Đường nào?

- Phía bên kia thành phố.

Ít nhất nói như vậy là rất gần sự thật. Người phiên dịch lại mỉm cười lịch sự.

- Câu hỏi thứ ba. Cậu nghĩ con bồ câu chết do gì?

- Em không biết.

Điều này hoàn toàn thật. Hannibal cũng rất muốn biết sự thật.

- Xác nó trông như thế nào? Cậu có nghĩ nó bị ai đó bắn không?

- Không - Hannibal lắc đầu - Trông không giống như nó bị bắn.

Hannibal nghe tiếng Bob đang quay trở ra, băng qua kho bãi đồ linh tinh phía sau lưng.

- Em nghĩ có thể nó bị xe đụng. - Hannibal gợi ý.

- Tốt. Cảm ơn.

Kyoto và người phiên dịch đang bước trở ra cửa trước xe tải nhẹ. Bob vừa mới băng qua cổng. Hannibal lao tới. Chạm vào cánh tay của người phiên dịch.

- Xin lỗi - Hannibal nói - Cho phép em hỏi một câu được không?

Đến lượt người phiên dịch suy nghĩ trước khi trả lời.

- Được thôi. - Anh đáp.

- Bức thông điệp báo “Hôm nay không có ngọc trai”. Dù sao thì anh bạn người Nhật của anh Đôn đã nói thế.

- Đúng.

Bob đã về tới, đứng bên cạnh Hannibal. Hannibal liếc nhìn xuống, hầu như không thấy vật kim loại nhỏ trong tay Bob. Máy nhắn tin.

- Như vậy nghĩa là sao? - Hannibal hỏi - “Hôm nay không có ngọc trai”.

Khi thích, Hannibal diễn kịch rất giỏi và vai thành công nhất là giả khờ.

- Dường như không có nghĩa gì cả - Hannibal nói xong rồi trề hàm dưới xuống khiến gương mặt có vẻ dờ dẩn - Ngọc trai nào? Và tại sao lại không có hôm nay?

Hannibal thúc nhẹ khuỷu tay vào Bob, rồi bỏ Bob bước ra phía trước xe tải nhẹ. Người phiên dịch và Kyoto đi theo Hannibal.

- Em rất mong anh giải thích giúp. - Hannibal nói với người phiên dịch.

Người phiên dịch nở nụ cười lịch sự.

- Rất đơn giản - Anh người Nhật trả lời - Anh bạn Kyoto đây là người làm vườn. Anh ấy có một nông trại nhỏ trồng rau cải gần bờ biển. Anh ấy bán rau cải cho một cái chợ Nhật và người mới ở chợ cần biết anh Kyoto sẽ bán những thứ rau gì ở chợ.

Hannibal lắng nghe với ánh mắt vẫn dờ dẩn. Hannibal đang nhìn Bob đi vòng ra sau xe. Hannibal nhìn thấy Bob cúi xuống, thò tay nhanh ra sau thanh bảo hiểm.

- Cho nên anh Kyoto bán tin ra chợ bằng bò câu đưa thư - Anh phiên dịch đang nói - Anh Kyoto sẽ báo “Hôm nay có nhiều cà rốt”. Hoặc “Hôm nay có cần tây”. Nhờ vậy mới ở chợ sẽ biết có gì để bán.

Hannibal nhìn thấy Bob đứng dậy và đưa cánh tay phải lên. Bob không còn cầm vật kim loại nhỏ trong tay nữa.

- Em hiểu rồi - Thám tử trưởng trả lời bằng giọng khờ khạo nhất - Và anh Kyoto có trống ngọc trai nữa à?

Người phiên dịch cười.

- Ngọc trai ở đây là tên của một giống củ hành - Anh giải thích - Hôm nay không có ngọc trai nghĩa là hôm nay không có củ hành ngọc trai.

- Ồ thế à, cảm ơn anh.

Hannibal tiếp tục có ánh mắt dờ dẩn trong khi Kyoto và anh phiên dịch leo lên xe chạy đi. Cậu đứng yên cho đến khi xe đến khúc quẹo.

- Nhanh lên Bob ơi - Thám tử trưởng nói - Máy dò đâu?

Bob bỏ thiết bị theo dõi ngay sau cổng. Bob ra lấy, mang đến cho Hannibal. Đó là một cái hộp nhỏ, có mặt đồng hồ và một ăng-ten vòng. Trông y như cái radio cũ. Mà trước khi là một cái radio Hannibal đã chuyển hóa radio thành một thiết bị dò tìm, Hannibal bật lên.

Bíp-bíp-bíp.

Âm thanh vang lên ngay từ máy theo dõi. Máy đã bắt tín hiệu từ máy nhắn tin điện tử mà Bob đã gắn bằng từ lên sau xe tải nhẹ.

Hannibal xoay ăng-ten hướng nam.

Bíp-bíp-bíp. Bây giờ nó kêu to hơn.

- Họ đi ra hướng bờ biển - Hannibal nói - Ta đi theo đi.

Peter đã lấy sẵn ba chiếc xe đạp ra ngoài cổng. Hannibal cột dây máy dò vào ghi-đông xe đạp. Ba thám tử lên xe rồi đạp nhanh.

Hannibal lái bằng một tay Hannibal dùng tay kia để xoay ăng-ten máy dò sang phải, trái hoặc thẳng phía trước. Nhờ nghe tiếng kêu bíp bíp to hơn hoặc nhỏ hơn, Hannibal biết được chiếc xe tải nhẹ đã rẽ hướng nào.

Tín hiệu của máy nhắn tin sẽ chỉ đường cho ba thám tử khi ba bạn vẫn trong vùng bán kính một dặm cách xa nó. Ba bạn có thể đi theo chiếc xe tải nhẹ mà không sợ bị phát hiện.

Hannibal không nghĩ sẽ có khó khăn rắc rối gì để theo kịp xe. Hannibal còn nhớ tiếng động cơ xe kêu yếu như thế nào khi leo dốc đồi đến quán Hải Mã.

Trong khi đạp xe, dò nghe tiếng bíp bíp bằng ăng-ten, thám tử trưởng hy vọng chiếc xe tải nhẹ sẽ không đi quá xa.

Hannibal không ngại đạp xe, vì biết vận động sẽ rất tốt - để giúp giải quyết bữa ăn sáng quá thịnh soạn lúc sáng nay - nhưng Hannibal hy vọng chiếc xe sẽ không chạy đi tận San Francisco hay một nơi xa nào đó khác.

Củ hành ngọc trai, Hannibal nghĩ bụng. Có lẽ Kyoto và người phiên dịch kia cho rằng Hannibal thật sự ngu đần nên mới hy vọng Hannibal sẽ tin chuyện này. Nhưng hai anh người Nhật kia lại dùng đến một chuyện vớ vẩn như thế để giấu điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Chú Chim Bò Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Vạch Mặt Kẻ Giết Hại Bò Câu

- Sao? - Peter la lên.

- Không có gì quan trọng đâu. - Hannibal lắc đầu trả lời.

Thám tử trưởng biết rõ là cố sức nói chuyện trong tiếng huýt tiếng kêu chói tai, tiếng lú lo, tiếng qua kêu vang dội khắp khu rừng hai bên là vô ích.

Đang là cuối giờ chiều Ba Thám Tử Trẻ đạp xe đạp đi trên lối vào nhà bà Maureen Melody.

Sau khi rời khu Tiểu Tokyo, Hannibal đã gọi điện thoại cho bà Maureen Melody và sắp xếp để đến gặp bà vào sáng hôm sau. Nhưng khi ba thám tử đang ra khỏi kho bãi đồ linh tinh lên đường đến nhà bà Melody, thì thám Mathilda đã chặn ba bạn lại, bắt trở về làm việc.

Trời đã mưa suốt đêm và thám Mathilda muốn sân phải được lau sạch nước. Rồi đóng tủ lạnh cũ và lò nướng mà chú Titus thu mua được cần phải lau chùi sạch sẽ. Những công việc này đã chiếm dụng nhiều tiếng đồng hồ trong số thời gian quý báu mà lẽ ra ba thám tử có thể dùng để giải vụ bí ẩn lũ chim bị giết hại của bà Maureen Melody.

Hannibal rùng mình khi đi đến nhà bà, vì nhớ lại cuộc gặp mặt kinh hoàng trong rừng. Hannibal thầm mong ba thám tử sẽ rời khỏi nơi này trước khi trời tối.

Sau tiếng bấm chuông đầu tiên, bà Melody ra mở cửa ngay. Bà mặc bộ váy nhung đen tay dài. Trong khi dẫn ba thám tử vào phòng cách âm, bà liên tục dùng khăn ren chấm nước mắt.

- Xem kia! - Bà vừa nói vừa nén tiếng khóc và chỉ vào bàn.

Ba thám tử nhìn theo. Một con điều hâu chết đang nằm trên tấm vải bàn trắng.

Trong khi Peter bước lại gần bàn, con kết vỗ cánh rời khỏi sào, đến đậu trên vai Peter.

- Thật ác tâm. - Bà Melody lại khóc nức nở.

- Ác tâm - Con kết nói theo - Ác tâm, ác tâm.

Hannibal xem xét con chim chết. Trên xác không có dấu hiệu bạo lực. Cùng giống như con điều hâu trước, có lẽ nó đã bị bỏ thuốc độc, Hannibal giả thiết.

- Thừa cô, cô đã tìm thấy nó ở đâu vậy? - Hannibal hỏi Maureen Melody cố gắng để kiềm chế sự xúc động rồi lại lau nước mắt.

- Mới đây thôi. - Bà nói khẽ.

- Nhưng ở đâu?

- Cũng... - Bà nuốt nước miếng và tẩy máy xâu chuối đang đeo - cũng ở chỗ như con trước.

- Ở chỗ cô bỏ thịt cho điều hâu à?

Bà Maureen Melody im lặng gật đầu. Rõ ràng bà rất đau lòng khi nhắc đến chuyện này. quang cao

Hannibal thông cảm nhìn bà.

- Cháu rất hiểu lòng cô, - Hannibal nói - cháu rất thông cảm nhưng xin cô hãy cố trả lời vài câu hỏi.

Bà Melody lại gật đầu. Tay bà vẫn đang tẩy máy hạt chuối đeo cổ. Dường như bà cảm thấy yên tâm hơn khi chạm vào hạt ngọc trai.

- Tôi sẽ cố gắng. - Bà hứa với giọng cứng rắn hơn.

- Lúc tại cháu đến đây trước kia, - Hannibal nhắc - Edgar Allan Poe, con ác là nạn người của cô.

Thảm tử trường dùng Hannibal sợ rằng nhắc đến con chim thân yêu bị giết hại sẽ khiến bà Melody khóc nức nở lại. Nhưng bà chỉ gật đầu thêm một lần nữa.

- Cô có nói rằng nó rất giỏi tha đồ. Nó mang về cho cô các thứ.

- Ngọc trai - Bà Melody vừa đáp vừa nở một nụ cười yếu ớt khi nhớ đến con ác là thân yêu - Nó đã mang cho tôi ba hạt ngọc trai rất đẹp.

- Cô còn nói nó là một trong số hai con ác là dạng người.

- Đúng. Con kia là Ralph Waldo Emerson.

- Con này có mang đồ về cho cô không ạ?

- Thịnh thoảng.

Bà Melody nhét khăn tay vào túi bộ váy như thể đã cương quyết không khóc nữa.

- Nhưng e rằng Ralph Waldo Emerson không bằng một góc so với Edgar Allan Poe thương yêu của tôi. Nó chỉ mang về vài mảnh đồ nhỏ lặt vặt. Rác, đồ bỏ thôi.

Hannibal đắm chiêu chau mày nhìn con điều hâu chết.

- Nó có bao giờ mang bức thông điệp nào về cho cô không? - Hannibal hỏi.

- Bức thông điệp hả?

- Những mảnh giấy có viết chữ trên đó.

- Dường như không có đâu. Không, tôi chắc chắn là sẽ nhớ nếu như đã có. Nhưng mà sáng nay, nó chỉ mang về cho tôi, các cậu có muốn xem nó đã mang gì về cho tôi sáng nay không?

Hannibal gật đầu. Bà Maureen Melody bước sang một cái bàn nhỏ bên hông, quay trở về với một gạt tàn bằng thủy tinh. Bà đưa cho Hannibal xem.

Bên trong gạt tàn là một mớ tóc vò thành một cục. Hannibal li lợm lên xem xét. Tóc to sợi, quăn. Hannibal tưởng tượng con ác là đã quăn mớ tóc thành một cục bằng cái mỏ. Hannibal thận trọng cho cục tóc vào túi áo sơ-mi.

- Cô không biết Ralph Waldo Emerson tìm thấy ở đâu phải không? - Hannibal hỏi.

- E rằng tôi không biết - Bà Melody vừa nói vừa đặt gạt tàn xuống bàn - Mà tôi cũng không biết Edgar Allan Poe tìm thấy hạt ngọc trai ở đâu nữa.

Hannibal nhìn ra cửa sổ. Vẫn còn vài tiếng nữa trước khi trời tối.

- Đi nào - Hannibal nói với Bob và Peter - Ta nên xem qua khu rừng một lần nữa.

Rồi Hannibal quay sang bà Melody nói thêm:

- Nếu không phiền cô.

- Dĩ nhiên là được rồi. Tôi rất cảm ơn các cậu và anh Frisbee đã giúp. Nhưng tôi sẽ không đi theo các cậu đâu, các cậu cứ tự đi một mình. Tôi không thể chịu nổi nếu phải ra vườn một lần nữa.

Bà Maureen Melody lại rút khăn tay ra.

- Tôi rất sợ những gì có thể tìm thấy. - Bà nói đứt đoạn.

Bà nhìn theo ba thám tử qua cửa sổ. Con kết vẫn đậu trên vai Peter. Dường như nó muốn đi theo. Peter không hề thấy phiền. Peter đã bắt đầu mền con kết, cũng y như mền Cesar.

Ba thám tử đứng ở chỗ rải sỏi bên mép bãi cỏ, nơi tìm thấy hình bóng con điều hâu chết. Ở đó không có gì để xem cả không còn mẫu thịt thừa nào, không có vết dấu chân nào.

- Thôi được rồi - Hannibal hát to lên và dẫn đường đi vào rừng - Lần này ta hãy đi chung với nhau.

- Sáng kiến rất hay - Peter hát đáp ở giọng cao nhất - lỡ bọn mình có chạm trán với Frisbee đang bức bối.

Ba Thám Tử Trẻ không gặp ai cả. Suốt một tiếng, ba thám tử mò đường giữa bụi cây rậm, đi theo những lối mòn chật hẹp đầy bùn, mà không phát hiện được gì hay cả.

Cuối cùng ba thám tử ra đến một khu rừng thưa có cỏ. Ở đó yên lặng một cách lạ lùng, như thể phần lớn chim chóc đi tránh khu vực này. Hannibal tìm ra một chỗ khô ráo, ngồi xuống. Cậu mệt là người, chân bị ướt.

Peter ngồi theo phía sau lưng Hannibal, còn Bob tựa vào cây.

Ba thám tử đã nghỉ mệt được khoảng năm phút Peter đang lơ đãng nhìn theo một con chim cổ đỏ mổ đất tìm sâu. Hannibal nghĩ bụng đã bắt đầu đến lúc phải ra về.

Thì đột nhiên có ba chuyện xảy ra. Xảy ra nhanh đến nỗi dường như cùng một lúc.

Con kết bay đi khỏi vai Peter với tiếng la khiếp sợ, biến mất vào cây.

Chim cổ đỏ ngẩng đầu lên và tiến hành vượn cánh ra.

Một vật đen rơi từ trên trời xuống y như quả bom và rơi chính xác vào lưng con chim cổ đỏ.

Sau đó mọi thứ kết thúc rất nhanh. Con chim cổ đỏ không cơ may gì vùng vẫy trong khi bị con điều hâu đen nắm chặt bằng móng vuốt và dùng mỏ ác như dao lam xé xác ra.

Chỉ trong vòng vài giây, con điều hâu đã moi được những gì nó muốn từ thịt con chim nhỏ. Điều hâu bay lên trời nhanh như tên lửa, bữa ăn tối lòng thông từ hai chân. Con chim cổ đỏ chỉ còn đầu, chân và vài lông vũ vấy máu.

Suốt một phút không một thám tử nào lên tiếng. Con kết lại bay từ trên cây xuống đậu trên vai Peter.

- Ác tâm - Con kết nói bằng giọng cao thè - Ác tâm. Ác tâm.

- Mi nói đúng - Hannibal đồng tình - Dù sao, bây giờ ta cũng biết được kẻ nào đã giết hại con bò câu hai ngón.

- Và tại sao có kẻ đã bỏ thuốc độc điều hâu - Bob gợi ý - nghĩa là có thể để ngăn không cho điều hâu giết hải thêm bò câu đưa thư nữa.

- Đúng - Hannibal vừa đáp vừa lấy mớ tóc đen xoắn ra khỏi túi nhìn - Nhưng ta vẫn chưa biết ai đã đầu độc điều hâu. Hoặc ai đã dùng gậy đập chết Edgar Allan Poe.

Hannibal đứng dậy.

- Dấu chân - Hannibal đắm chiêu nói - Tối hôm qua mưa nhiều lắm, hẳn phải có dấu chân đâu đó. Chắc là ta chưa tìm thấy thôi.

Thám tử trưởng liếc nhìn mặt trời.

- Nào, - Hannibal nói - trời vẫn còn sáng khoảng một tiếng nữa. Lần này ta sẽ chia nhau ra tìm từng lối mòn, từng đất chỗ bùn.

- Nếu tìm thấy được một cái gì đó đó, - Bob hỏi - thì lần này sẽ làm thế nào để báo hiệu cho nhau đây?

- Cứ hát thật to bài “Cầu Thượng đế ban phước lành cho nước Mỹ”. - Hannibal căn dặn.

Peter hát thử vài câu để bắt nhịp cho đúng, rồi gật đầu. Ba Thám Tử Trẻ chia nhau ra vào rừng tìm dấu chân.

Mười lăm phút sau, Peter là người đầu tiên tìm thấy dấu chân. Hai dấu giày rất rõ ràng nằm ngang con đường mòn mà Peter đang đi.

Peter dừng lại, nhìn xuống. Trời bắt đầu bớt sáng. Khi sắp hoàng hôn, chim chóc im ắng hơn, ở một mình trong rừng như thể thật là rừng rậm, Peter nghĩ bụng.

Peter há miệng ra chuẩn bị hát.

Peter không nhớ nổi giai điệu. Lúc còn ở khu rừng thưa, Peter nhớ rất rõ. Nhưng bây giờ, khi cần, thì cậu không còn nhớ phải hát như thế nào.

- “Cầu Thượng đế ban phước lành.” - Peter hát thử nhưng không đúng - “Cầu Thượng đế ban phước lành...”.

- “Cầu Thượng đế ban phước lành cho nước Mỹ” con Két nhớ rất rõ giai điệu.

- Cảm ơn mi nhé - Peter vuốt lông kết nói - “Cầu Thượng đế ban phước lành cho nước Mỹ” - Peter hát hết công suất - “đất nước ta yêu mến”.

Có lẽ Hannibal và Peter cùng đang ở khá gần đó. Một phút sau cả hai đã đến với Peter. Hannibal nhìn dấu giày to mũi chân nhọn. Thám tử trưởng lấy mớ tóc ra khỏi túi, lại xem xét nữa.

- Hay lắm Peter à - Hannibal nói - Chắc chắn đây không phải là dấu chân của ông Parker Frisbee. Mình đã nhìn rất kỹ giày ông ấy lúc ta ăn trưa hôm qua. Chân ông ấy nhỏ, mà ông ấy lại đi giày mũi tròn. Cho nên...

Thám tử trưởng đưa mớ tóc lên.

Hẳn không phải Parker Frisbee bị mắc râu vào bụi cây gai nào để cho con ác là Ralph Wald Emerson tìm thấy.

Thám tử trưởng dẫn đường ra khỏi rừng đến chỗ để xe đạp. Ba thám tử đứng lại ở lối đi. Trong nhà bà Maureen Melody có đèn sáng trên lầu. Hannibal đoán có lẽ bà đã lên giường và không muốn quấy rầy bà.

- Không sao - Hannibal nói với Bob và Peter - Ta cũng chưa có gì để nói với bà ấy cả. Chỉ là dự đoán thôi.

- Cậu nghĩ kia là dấu chân của Blinky hả? - Bob hỏi vì nhớ rằng Hannibal có nói về giày mũi nhọn của Blinky.

- Đó là phỏng đoán ban đầu của mình - Hannibal thừa nhận - Phỏng đoán thứ nhất là câu giải đáp cho toàn bộ vụ bí ẩn này nằm quanh Kyoto.

- Tại sao? - Peter hỏi.

- Chính Kyoto đã viết bức thông điệp ấy, “Hôm nay không có ngọc trai” - Hannibal vừa nói vừa đưa một ngón tay mập lên rồi chìa thêm một ngón tay mập thứ nhì - Parker Frisbee đến khu Tiểu Tokyo để gặp Kyoto - Hannibal nói tiếp rồi chìa thêm một ngón thứ ba - Và chính Kyoto là người mà Blinky chờ đợi tại quán Hải Mã.

- Cùng có lý. - Peter gật đầu.

- Và nhờ Bob, - Hannibal nói tiếp - ta biết tại sao Blinky chờ Kyoto. Tại sao Blinky đi theo Kyoto.

- Biết à? - Bob hỏi lại vì chưa chắc mình đã theo kịp.

- Bởi vì, như cậu đã suy luận được từ lớp sơn còn mới trên thùng thư, Kyoto vừa mới dọn tới nhà mới. Và Blinky muốn tìm ra nhà mới, nơi mà Kyoto hiện đang ở.

- Để làm gì? - Bob hỏi.

- Đó chính là điều mà ta phải tìm ra. - Hannibal thừa nhận Blinky có mối liên quan gì với Kyoto. Còn Kyoto có mối liên gì với ngọc trai.

Thám tử trưởng im lặng một hồi.

- Ta sẽ phải đi theo chiếc xe tải nhẹ kia nữa - Thám tử trưởng quyết - Đó là manh mối cụ thể nhất mà ta có.

- Hay bọn mình tìm tín hiệu máy nhắn tin? - Peter đề nghị.

Hannibal lắc đầu.

- Có lẽ giờ này máy nhắn tin đã hết pin rồi. Mà đến nhà Kyoto, tìm xe thay pin, thì rủi ro quá.

Hannibal nhìn thám tử phó.

- Peter ơi, e rằng đây là một việc dành cho cậu đấy. - Hannibal nói.

Peter thở dài. Khi có bất cứ chuyện gì có vẻ nguy hiểm, thì dường như luôn là một việc dành cho Peter.

- Được rồi - Peter miễn cưỡng nói - Cậu muốn mình phải làm gì đây hả Babal?

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bò Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bí Mật Của Tokyo

Sáng hôm sau, Peter thức dậy trước bình minh. Peter thay quần jean, áo thun dây xám tay dài, đi giày thể thao, rồi rón rén xuống nhà tìm chút gì ăn sáng.

Trên bàn nhà bếp có cặp kính râm trong hộp. Có lẽ của cha bỏ đó Peter suy nghĩ xem có nên đeo kính râm vào hay không. Peter cân nhắc vấn đề này trong khi ăn vài cái bánh và uống ly sữa.

Nếu đeo kính râm, người ta sẽ dễ để ý Peter hay không?

Nếu Kyoto lỡ nhìn thấy Peter, thì ông người Nhật có nhớ và nhận ra Peter không?

Peter quyết định lấy theo cặp kính râm. Như vậy Peter sẽ có sẵn để đeo vào nếu về sau thích thay đổi hình dạng. Peter nhét cặp kính vào túi bên trong rồi ra nhà xe lấy chiếc xe đạp đặc biệt.

Đó là chiếc xe đạp đua Anh có mười số, của ba tặng cho Peter nhân ngày sinh nhật. Peter giữ gìn xe đạp rất kỹ, khi đi lại hằng ngày thì dùng xe đạp cũ. Peter chạy được trung bình ba mươi dặm bằng chiếc xe đạp đua, vận tốc cao nhất là trên bốn mươi.

Trong khi lấy xe ra và ngồi lên yên, Peter trù mèn vỗ vỗ chiếc xe đạp, y như vỗ một con ngựa.

Mười phút sau, Peter đến khu Tiểu Tokyo, Peter đậu xe đạp bên lề, giữa cây cao, để có thể theo dõi nhà ông Kyoto mà không bị phát hiện.

Rất tốt Peter đến vừa kịp. Chiếc xe tải nhẹ xanh vẫn đậu trên lối đi. Đèn công vẫn còn sáng.

Mặt trời vừa mới mọc lên, Peter nhìn thấy một chiếc xe con màu xanh dương chạy ngang qua, dừng bên ngoài trước ngôi nhà. Một người bước xuống xe, đi đến chiếc xe tải nhẹ. Peter căng mắt ra để cố nhìn và ghi nhận cho rõ mọi chi tiết về ngoại hình người đàn ông này. Áo khoác đuôi tôm, quần kẻ sọc, râu ria đen rậm Parker Frisbee!

Peter chắc chắn là ông. Cho dù ánh sáng còn mờ, nhưng không thể nào nhầm được.

Frisbee không đeo kính đen và đang xách một cái gói vuông to, trông xám xám như được gói giấy báo. Frisbee mở cửa sau xe tải nhẹ, bỏ gói đồ lên xe.

Đèn công nhà ông Kyoto tắt đi.

Frisbee đóng cửa xe tải nhẹ đi trở về xe con xanh. Peter tựa lưng vào cây để chờ. Mười phút sau, một người đàn ông Nhật bước ra khỏi nhà, đi đến chiếc xe tải nhẹ. Peter phân vân. Đây là Kyoto hay người phiên dịch?

Rồi Peter nhớ lại những gì Hannibal đã nói về đây thất lưng có đồ nghề và quần jean dính vết dầu của người phiên dịch. Người đàn ông bước trên lối đi không có những thứ đó. Đó chính là Kyoto. Ông mặc quần jean bạc màu và xách hộp cơm trưa bằng sắt.

Peter kéo xe đạp ra khỏi cây ngồi sẵn trên yên.

Kyoto không mở cửa sau xe và cũng không nhìn qua kính sau. Ông mang hộp cơm trưa leo lên xe, lái ra khỏi lối đi. Peter đưa xe đạp xuống đường.

Đến hết lối đi, chiếc xe tải nhẹ rẽ phải, dừng lại một hồi rồi chạy thẳng về hướng Peter. Peter vội vàng kéo xe đạp ra sau gốc cây.

Phía bên kia đường, chiếc xe tải nhẹ chạy ngang qua chỗ Peter đứng. Peter đếm đến mười, rồi chạy theo.

Peter dễ dàng nhìn thấy chiếc xe tải nhẹ đang chạy xuống dốc đồi vào thành phố. Khi ra đến Main Street, Peter giữ một khoảng cách an toàn khoảng một khu nhà giữ xe tải nhẹ và mình cho đến khi xe rẽ ra đường chạy ven biển. quang cao

Ra đến đó, xe tải nhẹ tăng tốc. Peter thích thú cho xe đạp đua lên đến ba mươi, ba mươi lăm, bốn mươi dặm một giờ, đạp ở số lớn nhất cách sau xe tải nhẹ khoảng một trăm mét. Trời đã sáng hẳn khi Peter chạy ngang qua quán Hải Mã, rồi xuống đồi.

Vài phút sau Peter đi ngang qua bãi biển Wills. Bãi biển này cho phép cắm trại với điều kiện không được đốt lửa trại. Có vài cái lều trên bãi cát. Một cô gái bước ra khỏi lều, vẫy tay chào khi thấy Peter chạy ngang qua.

Sau bãi biển Wills hai dặm đường rẽ về đi xa biển. Peter liếc nhìn những ngọn sóng lớn ở đằng xa. Peter đang nghĩ bụng ngày hôm nay mà đi bơi thì rất đẹp, thì đột nhiên buộc phải thắng gấp và trượt xe để đứng.

Đền sau của xe tải nhẹ vừa mới chóp lên.

Peter vẫn ngồi trên xe đạp, cảm ghi-đông, trong khi xe tải nhẹ dừng hẳn.

Peter nhớ Kyoto trông rất khỏe mạnh. Cậu chợt nhớ ra chính người Nhật đã phát minh ra môn võ karate. Peter quay đầu xe lại, sẵn sàng bỏ cuộc và đạp đi trước khi quá trễ.

Xe tải xanh lục từ từ chạy tiếp, rồi rẽ ra khỏi xa lộ sang bên trái.

Peter đã không thấy có một con đường nhỏ dẫn ra bến. Cách đó khoảng ba chục mét, con đường nhỏ kết thúc bằng một bãi đậu xe. Phía sau bãi đậu xe là một hàng rào là một cụm những ngôi nhà chòi gỗ.

Chiếc xe tải nhẹ xanh lục đã vào bãi đậu xe. Đứng né một bên đường xa lộ để núp phía sau bụi cây gai, Peter nhìn theo Kyoto đang xuống cùng hộp đồ ăn trưa, bước ra sau xe.

Peter thấy ông người Nhật mở cửa sau xe ra, lên vào trong xe, đóng cửa lại.

Kyoto ở trong đó một thời gian mà Peter cảm thấy rất dài, nhưng thật ra chỉ có vài phút. Peter thắc mắc không biết Kyoto đang gì trong đó. Thay đồ à?

Không. Khi bước ra, Kyoto vẫn mặc quần jean bạc màu. Kyoo cầm hộp ăn trưa trước mặt bằng hai tay đi đến cổng hàng rào.

Một người đàn ông mặc đồng phục bước ra khỏi một nhà chòi gỗ. Ông này đeo súng bên hông, nhưng không phải là một cảnh sát bình thường. Có lẽ là bảo vệ, Peter đoán. Người bảo vệ mở cổng ra, Kyoto bước vào bên trong. Người bảo vệ đóng và khóa cổng lại.

Peter chui vào sâu hơn trong bụi gai khi một xe tải nhẹ có cần cầu chạy đến trên xa lộ và rẽ xuống con đường nhỏ. Có hai người Nhật ngồi sau xe. Thêm hai người khác nữa bước xuống từ buồng lái khi xe tải nhẹ dừng ở bãi đậu xe. Tất cả đều cầm hộp ăn trưa. Bốn người đàn ông Nhật bước đến cổng và cùng được người bảo vệ có vũ trang cho vào.

Chỗ này là chỗ gì đây? Peter tự hỏi. Ngoại trừ nhà chòi gỗ, thì không thấy gì khác. Phía sau hàng rào và cụm nhà chòi gỗ có một khoảng đất bằng phẳng trải dài suốt đến biển và bãi cát. Dường như không có gì mọc trên khoảng đất này.

Nhưng rồi Peter phát hiện rằng đó không phải là đất. Mà là nước. Một khu biển nhân tạo rộng lớn nằm sâu trong đất liền, chia cách với bãi biển bằng một cái đập đá. Có những bờ gỗ cao chéo qua chéo lại mặt nước như bàn cờ. Những lối đi lát thanh gỗ mỏng cao cách mặt nước khoảng hơn chục phân.

Peter thấy mấy người Nhật chạy tán loạn trên những gờ gỗ nhỏ cao trên mặt nước cúi xuống, kéo lên những cái gì đó trông như lồng sắt. Peter không thể nhìn thấy trong lồng có gì, nhưng người Nhật lom khom như đang lục lọi những gì chứa trong đó.

Peter không còn biết được ai trong số đó là Kyoto nữa, nhưng Peter đếm được năm hình bóng đang lui húi nên hẳn Kyoto là một trong số người đó.

Peter đứng núp trong bụi cây thêm nửa tiếng nữa. Không có gì xảy ra. Không có gì thay đổi. Thịnh thoảng bảo vệ đi tuần tra dọc theo hàng rào. Có ít nhất ba người bảo vệ.

Bây giờ thì Peter nhìn thấy rất rõ. Công nhân kiên nhẫn lom khom trên mấy cái lồng sắt. Thịnh thoảng, họ thả một cái lồng trở xuống nước, kéo một cái khác lên.

Mòng biển và bò câu lượn qua lại trên đó. Nhưng điều đó không có gì là bất bình thường cả. Trên bãi biển nào cũng có mòng biển và bò câu.

Đã đến lúc về báo cáo, cuối cùng Peter quyết định. Peter nhớ có thấy một trạm xăng trên xa lộ cách đó khoảng một dặm. Cậu kéo xe đạp ra khỏi bụi cây, đạp đến trạm xăng với vận tốc cao nhất.

Tại bộ tham mưu, Hannibal trả lời điện thoại ngay Peter trình bày nơi mình đang ở, cách bãi biển Wills khoảng một dặm. Peter nói sẽ chờ Hannibal và Bob lại trạm xăng.

Khi ra khỏi buồng điện thoại, Peter ước tính Hannibal và Bob sẽ mất khoảng một tiếng để đến. Peter mua một lon nước ngọt và một thanh sôcôla, rồi tìm chỗ bóng mát để chờ.

- Xe ngon quá.

Anh nhân viên trạm xăng đi ngang qua khen chiếc xe đạp đua Anh của Peter. Peter cảm ơn. Anh chàng nhân viên, chỉ hơn Peter khoảng hai ba tuổi, cũng rất thích xe đạp. Anh chàng thân thiện nói chuyện với Peter về các kiểu, các đời xe đạp. Mỗi một hồi Peter mới nghĩ ra rằng có thể anh chàng này sẽ cung cấp thông tin có ích cho mình.

- Cái chỗ trên kia, - Peter nói - có hàng rào kín và bảo vệ là chỗ gì vậy?

- Theo những gì mình nghe được, - Anh nhân viên trả lời - thì đó là một trại nuôi trai. Một tay Nhật giàu sụ nào đó đã mua chỗ đó cách đây vài năm. Ông ta cho đào đất, rồi cho nước biển tràn vào. Nghe nói họ nuôi trai trong đó.

Xe cộ đến nhiều hơn và anh nhân viên bận đồ xăng cho đến khi Hannibal và Bob đến.

Thám tử trưởng chảy mồ hôi và thở hổn hển sau chuyến đạp xe dài, nhưng không chịu uống nước ngọt.

- Nhiều calôri quá. - Hannibal giải thích rồi ra vòi nước để giải khát.

Sau đó Peter lôi hai bạn ra một góc, kể lại tất cả những gì đã xảy ra, tất cả những gì đã biết được từ sáng đến giờ.

- Trại nuôi trai. - Hannibal dăm chiêu lặp lại khi Peter nói xong - Bảo vệ. Parker Frisbee. Một gói xám to vuông. Cậu giỏi lắm, Perer à.

- Ủ, nhưng như vậy nghĩa là sao hả Babal? - Peter hỏi.

Thám tử trưởng không trả lời.

- Ta hãy cố gắng tìm một chỗ nấp cho kín để theo dõi những gì sắp xảy ra tiếp theo. - Hannibal lại đề nghị thay câu trả lời.

Ba Thám Tử Trẻ chạy hàng một đến ngã ba, giấu xe đạp vào bụi cây, nằm xuống để quan sát con đường hẹp và cổng ở cuối đường.

Hannibal có mang theo ống nhòm. Hannibal chỉnh tiêu cự ống nhòm vào nhóm công nhân đang lom khom xuống những cái lồng sắt.

- Đúng là con trai trong mấy cái lồng kia - Thám tử trưởng nói - Thật khó biết họ đang làm gì, vì phải nhìn qua hàng rào, nhưng dường như họ mở vài con ra.

Bây giờ mặt trời đã lên cao sáng chói. Pete ước mình có mang theo một lon nước ngọt khác từ trạm xăng Peter đeo mắt kính đen vào, nằm ngửa ra, nhắm mắt lại.

Đến mười hai giờ trưa, một người bảo vệ thổi tu huyết. Công nhân Nhật ngưng tay để ăn trưa. Họ nghỉ tại chỗ trên những gờ gỗ, ngồi giữa nắng, ăn trong hộp đồ ăn.

Mòng biển và bồ câu quay quần bay lượn quanh họ, hy vọng có được miếng đồ ăn thừa. Nhóm người Nhật đuổi chúng đi. Cuối cùng bầy chim bỏ cuộc, cất cánh lên cao, bay đi mất.

Hannibal hạ ống nhòm xuống. Khi thấy công nhân Nhật ăn trưa, thám tử trưởng mới nhận ra mình đói bụng đến mức nào. Hannibal cố tổng khứ ý nghĩ về thức ăn ra khỏi đầu bằng cách tập trung suy nghĩ về vụ bí ẩn con bồ câu hai ngón và những con chim bị giết chết. Hannibal vô tình bắt đầu véo véo cái môi dưới.

Cái gói xám mà Peter đã nhìn thấy Parker Frisbee bỏ vào sau xe tải nhẹ màu xanh lục có gì? Theo Peter, thì Kyoto đã bỏ lại trên xe khi bước qua cổng cùng với hộp đồ ăn trưa.

Hannibal lay Peter dậy.

- Kyoto có khóa cửa sau xe không? - Thám tử trưởng hỏi trong khi Peter ngảng đầu dậy.

Hannibal không thể nhìn thấy mắt Peter đang mở hay nhắm vì Peter đeo kính đen, nhưng dường như Peter ít nhiều tỉnh táo.

- Không - Perer trả lời với giọng buồn ngủ - Không, mình chắc chắn là không có khóa.

Peter hạ đầu xuống ngủ tiếp.

Hannibal xem xét các khả năng. Hannibal có thể kín đáo sau xe tải nhẹ xanh lục, mở cửa ra, leo vào bên trong, rồi đem cái gói xám đó ra không? Thám tử trưởng đành phải thừa nhận rằng câu trả lời là không được. Đội bảo vệ có vũ trang không hề nghỉ trưa, mà vẫn đang trực trước cổng và tuần tra dọc theo hàng rào.

Vài phút sau, tu huyết lại vang lên. Đám công nhân đóng hộp ăn trưa lại, tiếp tục làm việc, phân loại mấy con trai trong những lồng sắt.

Hannibal cố gắng căng mắt ra nhìn. Nhưng không có gì để quan sát, không có gì mới mẻ. Trời nóng nực, không khí yên tĩnh với cái đói đang dần chiến thắng Hannibal. Hannibal cảm thấy mí mắt nhắm lại. Đầu gục xuống.

Hannibal mơ thấy mình đang ăn một cái bánh hồ đào, với rất nhiều kem. Hannibal vừa mới xấn cái nĩa xuống lấy miếng bánh thứ nhì...

Tiếng tu huyết ré lên đánh thức Hannibal tỉnh dậy. Hannibal nhìn đồng hồ thấy đã ba giờ chiều. Nhóm công nhân Nhật đang thả lồng sắt trở xuống nước, rồi đứng dậy từ bước ra cổng.

Sau giấc ngủ trưa này, đầu óc Hannibal đột nhiên minh mẫn hẳn lên. Mắt kính đen, Hannibal nghĩ bụng, và suy nghĩ này như một phát minh. Parker Frisbee đã đeo kính đen khi ở khu rừng nhà Maureen Melody và cũng đeo khi ở bãi đậu xe Ngân hàng Trustee. Cả hai lần đều là đeo kính khi trời đêm. Nhưng kính đen không chỉ che mắt khỏi ánh nắng, mà còn khỏi những người khác nữa. Hannibal đã không biết được mắt Peter đang nhắm hay mở.

Hannibal nhìn qua hàng rào kẽm gai. Đám công nhân Nhật không bước ra cổng mà đang đi vào một nhà chòi gỗ. Rồi Hannibal thấy rằng tất cả bảo vệ cũng vào đó theo.

Hannibal nhanh nhẹn đứng dậy, chạy thật nhanh qua xa lộ, xuống con đường nhỏ dẫn đến bãi đậu xe.

Bob mở mắt ra, không thấy ai bên cạnh mình. Hannibal đâu? Hannibal đi đâu mất rồi? Rồi Bob nhìn qua xa lộ thấy thám tử trưởng đang mở cửa sau xe tải nhẹ leo vào bên trong. Cửa xe đóng lại.

- Chết rồi! - Peter ngẩng đầu lên nói.

- Bọn mình phải làm gì bây giờ? - Bob hỏi Peter - Ý mình muốn nói không biết Babal muốn bọn mình làm gì? Cậu có nghĩ Hannibal sẽ trốn trong xe tải nhẹ của Kyoto và theo xe trở về cùng Kyoto không?

- Không biết nữa - Peter cũng có vẻ không hiểu ý như Bob - Nhưng nếu Babal muốn bọn mình làm một cái gì đó, thì Babal đã nói rồi, đúng không?

- Phải. Có thể Babal chỉ đang lục soát trong xe tải nhẹ thôi. Có lẽ bạn mình nên chờ Babal ở đây. Hy vọng Babal sẽ kịp trở về trước khi Kyoto...

Bob định nói “Trước khi bị Kyoto bắt...”. Nhưng không có dấu hiệu gì về Kyoto và bất cứ ai khác. Không thấy công nhân Nhật đâu hết. Không thấy bảo vệ đâu hết.

Bob lấy ống nhòm nhìn qua những lối đi bằng gỗ nhỏ lên trên mặt nước, qua hàng rào kẽm gai. Bob dừng lại ở cửa sổ một nhà chòi gỗ.

Rất khó nhìn rõ hơn, nhưng Bob vẫn thấy được rằng nhà chòi đầy ắp người Nhật và bảo vệ. Người Nhật đã cởi hết quần áo ra. Dường như bảo vệ đang lục soát quần áo họ, tìm kiếm trong hộp ăn trưa.

Bob hạ ống nhòm xuống. Hannibal đang chạy trở về. Thám tử trưởng nhào vào bụi cây, nằm xuống cạnh Bob. Thám tử trưởng thở hổn hển, mặt đỏ gay, nhưng mắt kích động.

- Bảo vệ đang lục soát họ, đúng không? - Hannibal hỏi ngay khi thở lại bình thường được.

Bob gật đầu.

- Dường như thế. Họ tìm gì vậy Babal?

Thám tử trưởng không trả lời ngay.

- Mình cũng đã tìm kiếm, - Hannibal nói sau một hồi - mình đã biết được cái gói xám trong xe tải nhẹ của Kyoto chứa gì. Không phải cái hộp đó gói giấy báo đâu, Perer à. Có lẽ chỉ trông giống như giấy báo, hơi xám xám, dưới ánh sáng bình minh mờ mờ. Thật ra cái hộp gói bằng vải thưa.

- Vải thưa - Perer lặp lại - Giống như cái hộp của Blinky hả?

- Y như thế - Hannibal đáp - Lốp vải đã lột ra. Nhưng cái lồng vẫn còn nằm sau xe tải nhẹ. Lồng trống không. Nhưng mình dám chắc lồng không trống trơn lúc Frisbee bỏ lên xe sáng nay. Bởi vì mình đã tìm thấy cái này.

Hannibal đưa tay lên cho Bob và Peter xem cái đã tìm thấy. Một hạt bắp.

- Bỏ câu, - Peter nói - Kyoto chờ một con bò câu nhốt trong lồng...

- Và Kyoto đã đưa lậu con chim qua cổng trong cái hộp đồ ăn trưa - Hannibal nói tiếp - Việc này khá dễ. Bảo vệ không lục soát công nhân Nhật khi đi vào. Mà chỉ soát khi ra thôi.

Bob chau mày, ra vẻ không hiểu.

- Vậy bảo vệ tìm cái gì? - Bob hỏi.

- Ngọc trai - Hannibal kiên nhẫn giải thích - Chính vì vậy mà có mấy con trai. Đây là một trai nuôi trai lấy ngọc.

- Ngọc trai cây - Hannibal lặp lại - Ngọc trai và bò câu đưa thư.

Ba Thám Tử Trẻ đang gặp lại nhau tại bộ tham mưu sau khi rời trại nuôi trai lấy ngọc. Cả ba đang ăn những khúc bánh mì kẹp thịt mà thím Mathilda đã chuẩn bị cho. Hannibal đã cắt khúc bánh mì thịt của mình ra làm đôi và quyết định chỉ ăn một nửa thôi.

Bob đến cuối cùng. Cậu ghé qua thư viện lấy hai quyển sách mà Hannibal yêu cầu.

- Sách nói gì về ngọc trai cây? - Hannibal hỏi.

Bob mở một quyển sách ra tựa đề là “Đá quý”. Bob lấy ra một tờ giấy có ghi chép.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Chú Chim Bò Cầu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hanibal Lên Kế Hoạch

- Ngọc trai cây - Bob đẩy kính trên mũi rồi bắt đầu đọc - Lấy trai còn nhỏ, gọi là trứng trai, nhốt vào lồng để dưới nước. Khi trai được ba tuổi, mở ra, cho một hạt xà cừ nhỏ xíu vào bên trong vỏ. Đặt vào chỗ gọi là áo của trai. Rồi thả lồng trở xuống nước. Bỏ trai dưới đó khoảng từ ba đến sáu năm, thỉnh thoảng mở ra, xem xét bên trong. Hạt vật thể rắn bên trong kích thích trai, và trai sẽ tạo ngọc xung quanh giống như...

- Giống như lớp băng bó. - Peter gợi ý.

- Ừ, thì giống như để bảo vệ - Bob đọc ghi chép rồi nói tiếp - Sau khoảng sáu năm, ngọc trai đã phát triển hoàn toàn, được lấy ra khỏi trai, phân loại theo kích thước và mang đi bán. Đây là một ngành kinh doanh béo bở bên Nhật. Có vài hạt ngọc trai cây trị giá đến vài trăm đô la.

- Tại sao phải gọi là ngọc cây vậy? - Peter hỏi.

- Cây nghĩa là được nuôi nhân tạo - Bob trả lời - Người ta bảo đảm chắc chắn sẽ có ngọc phát triển trong con trai bằng cách đưa vào nó một hạt cứng. Chứ người ta không chờ cho một hạt cát hay hạt sỏi ngẫu nhiên rơi vào trong con trai.

- Vậy là chỗ làm việc của Kyoto nuôi cấy ngọc trai - Peter vừa nói vừa thò ngón tay vuốt vuốt lông Cesar - Vì vậy mà bảo vệ lục soát công nhân trước khi ra về. Phải không Babal?

- Đúng - Thám tử trưởng đáp rồi ngã lưng vào ghế - Nhưng công nhân không bị bảo vệ lục soát khi đi vào. Thế là Parker Frisbee và Kyoto nảy ra một ý. Một sáng kiến rất đơn giản. Thế mới hay chứ! Parker Frisbee cho vào sau xe tải nhẹ của Kyoto một chú bò câu đưa thư trong lồng. Khi đến trại nuôi ngọc trai, Kyoto lấy con bò câu ra khỏi lồng, đưa lậu vào trại bằng cái hộp đồ ăn trưa.

Hannibal im lặng một phút, táy máy nửa khúc bánh mì thịt còn lại. Những thám tử trưởng đẩy miếng bánh mì ra xa.

- Nếu tìm thấy một hạt ngọc trai thật to thật đẹp trong ngày hôm đó, Kyoto sẽ chờ đến giờ ăn trưa, lấy con bò câu ra khỏi hộp đồ ăn, cột hạt ngọc vào chân con bò câu. Chỗ đó có quá nhiều bò câu, nên bảo vệ sẽ không để ý nếu có thêm một con. Bò câu bay trở về nhà của Parker Frisbee và giao hạt ngọc cho ông ấy.

- Còn nếu không gặp được hạt ngọc trai nào to đẹp trước giờ ăn trưa - Bob nói tiếp - thì Kyoto sẽ gửi cho Parker Frisbee một bức thông điệp bằng tiếng Nhật rằng: “Hôm nay không có ngọc”. Giống như bức thông điệp mà bọn mình đã tìm thấy trên con bò câu hai ngón bị con điều hâu của cô Melody giết chết mất. Nhưng mà...

Bob dừng, cố gắng suy nghĩ thêm.

- Nhưng mà... - Bob thắc mắc lặp lại.

- Nhưng con bò câu không phải của Parker Frisbee - Hannibal nói hết câu thay cho bạn - Mà là của Blinky. Ít nhất thì Blinky đang giữ nó khi ở quán Hải Mã. Blinky có con bò câu trong cùng loại lồng được phủ vải thưa.

Hannibal vô tình bê một mẫu bánh mì kẹp thịt.

- Bob ơi, xem thử quyển sách kia nói gì? - Hannibal nói.

Quyển sách thứ nhì mà Bob lấy từ thư viện về là quyển bản đồ đường sá miền nam California. Hannibal cho miếng bánh mì vào miệng cho rảnh tay rồi mở quyển bản đồ ra tìm bản đồ tỷ lệ nhỏ phần Rocky và Santa Monica. Bob và Peter cúi qua vai Hannibal để nhìn.

- Bãi biển Wills đây - Hannibal đưa một ngón tay tròn trịa xuống bản đồ ở chỗ giao đông tây bờ biển - Vậy trại nuôi ngọc trai phải nằm đâu đây. Còn nhà Parker Frisbee thì ở... - Thám tử trưởng vừa dịch chuyển ngón tay theo bờ biển Rocky vừa máy móc nhai bánh mì - Đây. Hướng tây thành phố. Mình biết vì mình có tra địa chỉ nhà theo số - Hannibal lấy cây thước, đặt thước nối liền hai điểm.

- Điều này nói lên gì nhỉ? - Hannibal hỏi.

- Đường bay rõ ràng, chủ yếu qua biển, từ trại ngọc trai đến nhà Frisbee, có lẽ ông ấy giữ chuồng bò câu tại nhà thôi - Peter đáp - Khoảng xa sáu dặm.

- Một con bò câu đưa thư bay mất khoảng sáu phút - Bob nói - Cho nên Parker Frisbee chỉ mỗi việc về nhà đứng mười hai giờ trưa, và không phải chờ lâu để đón bò câu và hạt ngọc. quang cao

- Nhưng làm thế nào con bò câu lại bị giết chết trong rừng nhà cô Melody? - Peter bắt bẻ - Nhà cô Maureen Melody ở phía đông thành phố mà - Peter chỉ lên bản đồ - Phải đi đường này, phía trên nhà Frisbee. Vậy con bò câu hai ngón đi đâu mà trật đường xa vậy?

- Nó chỉ đi trật đường nếu lỡ ra nó phải về nhà Parker Frisbee - Hannibal di chuyển cây thước để thẳng một đường nối liền trại ngọc trai và nhà Maureen Melody - Nhưng nếu nó đi đến đây, thì không hề trật đường. - Thám tử trường đặt ngón tay vào bản đồ, chỉ một thành phố nằm phía dưới Rocky vài dặm.

- Santa Monica. - Bob nói.

- Blinky hả? - Peter gọi ý.

- Nhà Blinky ở Santa Monica - Bob nhắc lại - Blinky đã thừa nhận điều này khi ở quán Hải Mã...

- Vậy nếu con bò câu hai ngón kia là của Blinky, - Hannibal nói tiếp - và nếu nó đang bay về nhà của Blinky tại Santa Monica, thì nó sẽ bay qua khu rừng nhà cô Maureen Melody. Và vì vậy mà nó đã bị một con điều hâu của cô Melody giết chết.

Thám tử trường im lặng một hồi đắm chiêu táy máy phần bánh mì thịt còn lại.

- Và rõ ràng đây không phải là con bò câu đầu tiên của Blinky bị giết chết như thế - Thám tử trường nói tiếp - Cô Melody có nói rằng Edgar Allan Poe từng mang về cho cô ba hạt ngọc trong tháng này. Rất có thể con ác là đó đã tìm thấy mấy hạt ngọc ấy cột quanh chân mấy con bò câu chết trong khu rừng nhà cô Melody.

- Nghe rất hợp lý. - Peter đồng tình.

Hannibal chau mày đóng quyển bản đồ lại.

- Có thể hợp lý, - Hannibal nói - nếu như Frisbee và Blinky cùng một hội với nhau. Nghĩa là một ngày thì họ dùng bò câu của Blinky, ngày kia thì dùng bò câu của Frisbee. Chỉ như thế mới giải thích được thái độ của Parker Frisbee.

Ông Frisbee lo lắng về vụ bò câu của Blinky bị giết chết. Ông ấy tìm kiếm trong khu rừng của cô Melody vào đêm. Ông ấy bắt gặp mình tại đó và tưởng mình chính là kẻ giết bò câu. Ông ấy dùng gậy tấn công mình.

Hannibal bẻ thêm một miếng bánh mì.

- Rồi ông ấy nghe cô Maureen Melody nói rằng ta đang giúp cô ấy. Thế là ông ấy quyết định tỏ thái độ thân thiện. Ông ấy đề nghị sẽ hậu tạ nếu ta tìm ra chuyện gì đã xảy ra với bò câu của Blinky.

Thám tử trường lắc đầu, chau mày nhìn mẩu bánh mì thịt đang cầm trong tay. Cái nhìn này như làm cho thám tử trường lơ là. Thám tử trường bỏ miếng bánh mì vào miệng.

- Nhưng họ không thể là người cùng một hội với nhau. - Hannibal nói.

- Tại sao lại không? - Bob hỏi - Sao cậu nghĩ hai người không cùng làm ăn với nhau?

Hannibal nhai một hồi rồi mới trả lời:

- Nếu là bạn làm ăn với nhau - Hannibal nhấn mạnh - thì Blinky và Kyoto cũng phải quen biết nhau.

Hannibal đang lơ đãng táy máy thêm miếng bánh mì thịt khác, như con chó giỡn với cục xương.

- Và Blinky phải biết nhà Kyoto ở đâu. Blinky phải biết chỗ ở của Kyoto, chứ không phải chờ đợi ở quán Hải Mã để chạy theo chiếc xe tải nhẹ xanh lục của Kyoto đang đi làm về để tìm xem Kyoto mới dọn về nhà mới chỗ nào.

Hannibal đứng dậy, cho miếng bánh mì thịt vào miệng như để khỏi phải nhìn thấy nó nữa. Hannibal nhìn Bob và Perer.

- Mình đề nghị tất cả chúng ta xin phép cha mẹ được qua đêm tại bãi biển Wills. - Hannibal nói.

Hannibal biết sẽ không có trở ngại gì. Ba Thám Tử Trẻ thường xuyên đi cắm trại vào mùa hè. Ba bạn thỏa thuận gặp nhau tại kho bãi đồ linh tinh lúc hai giờ chiều. Hannibal sẽ nhờ Hans, một nhân công của chủ Titus, chở ra bãi Wills cùng với xe đạp và túi ngủ.

- Rồi sáng sớm mai, - Hannibal nói - khi Kyoto chạy qua trong chiếc xe tải nhẹ xanh lục, trên đường đến trại nuôi ngọc trai, thì ta sẽ sẵn sàng.

- Nhưng bọn mình sẽ làm gì? - Peter hỏi - Đi theo ông ấy nữa à?

- Không - Hannibal lắc đầu - Ta sẽ cố gắng giải vụ bí ẩn này cho xong, bằng một cách thức đơn giản và thiết thực.

Hannibal nhìn xuống bàn viết, tìm nửa bánh mì thịt định để dành ăn tối. Nhưng không còn nữa. Thám tử trường đột nhiên nhận ra mình đã vô tình ăn hết.

- Ta sẽ dùng Cesar để bẫy Blinky! - Hannibal nói.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bỏ Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vụ Đánh Tráo

Hannibal xem đồng hồ. Sáu giờ. Đến lúc chuẩn bị. Hannibal chui ra khỏi túi ngủ.

Bob và Peter đã dậy rồi. Peter đang lom khom cúi xuống chuồng Cesar, vừa vuốt ve vừa cho bồ câu ăn. Bob đưa bánh và sữa cho Hannibal.

Thám tử trường lưỡng lự. Hay là cứ ăn đại đi, Hannibal nghĩ bụng. Một cái bánh sẽ không gây béo nhiều lắm. Và lại Hannibal cần lấy sức. Hannibal uống sữa từ từ, để làm mất đi vị cát trong miệng.

Mười phút sau, ba thám tử đã gói xong đồ đạc Hannibal. Giúp Peter bọc cái lồng của Cesar lại bằng vải thưa, dán kín các góc lại, rồi niêng vào yên xe đạp của Hannibal. Bob quàng một cái túi du lịch to mềm lên ghi-đông xe đạp mình.

Cuộn túi ngủ lại và để cho cân bằng trên ghi-đông, ba thám tử chạy từ từ trên xa lộ đến trạm xăng, nơi Peter đã thu xếp nhờ anh chàng nhân viên tử tế cho gửi đồ đạc trong vài tiếng.

Ba thám tử lại lên xe đạp, chạy khoảng nửa dặm về hướng trại ngọc trai. Ngày hôm trước, Hannibal có nhớ một địa điểm rất thuận lợi cho kế hoạch. Hai làn xe đường xa lộ được phân chia bởi một dải cỏ rộng lớn ngay chỗ cong, và có rất nhiều lùm cây bên phải con đường, ở phía xa biển.

Ba thám tử dắt xe đạp ra khỏi đường, giấu vào bụi cây. Hannibal tháo cái lồng của Cesar ra khỏi xe, để vào chỗ kín trong bóng mát. Bob lấy cái túi du lịch khỏi ghi-đông xe đạp. Cả ba đều cầm theo cái bom xe đạp khi bước đến khúc cua trên xa lộ. Ba thám tử dừng lại tại đó, bên trong Bob mở cái túi, lấy ra một bịch bong bóng đủ màu đủ hình, loại để trang trí cho các bữa liên hoan. Bob chia bong bóng ra, mỗi đứa khoảng hai chục cái. Ba thám tử bắt tay vào việc. Ba bạn dùng bom xe đạp thổi phồng bong bóng lên, rồi cột chặt đầu lại. Chẳng bao lâu ba thám tử có được một khối bong bóng to sặc sỡ, chất thành đồng như một cái tháp bên xa lộ.

Hannibal vui mừng thấy rằng không có chiếc xe nào chạy ngang qua từ khi ba thám tử bắt đầu thổi bong bóng.

Đoạn xa lộ này hầu như không có xe cộ lưu thông vào sáng sớm như thế này. Và thêm một điểm thuận lợi cho ba thám tử nữa là không có tí gió trong ngày hôm nay.

Bob mở túi du lịch nữa, lấy ra một biểu ngữ bằng vải trắng chuẩn bị tối hôm qua theo chỉ dẫn của Hannibal. Ba thám tử trải dài vải ra giữa hai lùm cây bên đường. Trên đó có dòng chữ đỏ to:

HÃY GIÚP CÁC BẠN CHIM

HÃY MUA MỘT BONG BÓNG

Hannibal ngoái đầu lại nhìn chỗ cua xa lộ cách độ hai chục mét, rồi nhìn phía trên, chỗ bụi cây ngai ló lên trên một ngọn đồi nhỏ.

- Bob trốn đằng kia - Thám tử trường ra lệnh - Chỗ đó cậu sẽ thấy được cả Peter lẫn mình. Cậu có khăn tay không?

- Có - Bob vừa trả lời vừa lấy khăn tay ra khỏi túi quần jeans - Mình sẽ hươ như thế này Peter ra - Bob nói - Từ trước ra sau. Như vậy cậu sẽ biết là cho hấn qua được.

Peter miễn cưỡng gật đầu. Peter cảm thấy rất lo lắng. Cậu chỉ mong mình sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ mà không làm cho Kyoto nổi điên lên. Theo Peter biết, anh chàng Nhật rất có thể là một võ sĩ karate đai đen. Nếu Kyoto nhận ra Peter là thằng bé từng ở kho bãi đồ linh tinh và nghi ngờ Peter đang giở trò gì với mình, rất có thể Kyoto sẽ ra tay.

Peter lấy cặp kính râm của cha ra đeo lên mũi.

- Làm sao mình biết Kyoto đang đến? - Peter hỏi với giọng hơn run.

- Ba tiếng huyét sáo nghĩa là xe tải nhẹ vừa mới xuất hiện trong tầm nhìn - Hannibal trả lời - Rồi sẽ huyét thêm hai lần nữa khi Kyoto chạy ngang qua chỗ mình. Rõ nhé.

- Rõ. quang cao

Hannibal đã để ý giọng Peter lo sợ. Thám tử trưởng biết Peter thực hiện vai trò khó nhất trong kế hoạch đã nghĩ ra. Hannibal rất muốn có thể làm thay Peter. Nhưng Hannibal là kẻ mà Kyoto đã nhìn thấy rõ nhất ở Thiên Đường Đồ Cổ, Hannibal là kẻ mà có lẽ Kyoto sẽ dễ nhớ và nhận ra nhất.

- Cứ mỉm cười, Peter à - Hannibal nói cố trấn an bạn - Cứ mỉm cười và nói chuyện tự nhiên.

- Mình sẽ nói gì?

- Nói đại cái gì cũng được - Hannibal nói - Điều này không quan trọng. Kyoto không hiểu tiếng Anh, nên trước sau gì cũng sẽ không hiểu những gì cậu nói.

- Được rồi. - Peter trả lời nhưng vẫn cảm thấy lo sợ trong lòng.

Hannibal liếc nhìn đồng hồ. Cần đến giờ bắt đầu.

- Đến lúc đi rồi. - Thám tử trưởng thông báo.

Bob leo lên đỉnh đồi nhỏ, nằm xuống bụi cây ngai trên đó, cầm sẵn khăn tay.

Hannibal đi trở về chỗ bỏ xe đạp, núp sau bụi cây bên xa lộ. Hannibal giữ một tay trên cái hộp bên cạnh và cảm nhận được Cesar đang động đậy trong lồng dưới tấm vải thưa.

Peter vẫn đứng tại chỗ cạnh đồng bóng bóng to tướng.

- Hãy giúp các bạn chim. - Peter lầm bầm đọc tấm băng rôn in chữ đỏ - Mình mới là người được giúp.

Mặc dù trời khá mát mẻ và đang nằm yên, nhưng Hannibal cảm nhận được mồ hôi đang chảy trên má và làm ngứa mũi. Thám tử trưởng lo lắng cho Peter và thậm chí không thể thấy Peter. Hiện cả hai thám tử kia đều ở khuất mắt Hannibal. Cậu nhìn chăm chăm phía bên trái xa lộ chờ chiếc xe tải nhẹ xanh lục.

Năm phút. Mười phút Hannibal bắt đầu nghĩ có lẽ xe sẽ không đến. Vì một lý do nào đó, sáng nay Kyoto không đi làm được. Nghĩ đến Peter, Hannibal hầu như thầm mong chiếc xe tải nhẹ sẽ không bao giờ xuất hiện.

Nhưng rồi nó đột nhiên xuất hiện, chạy đến Hannibal đưa hai ngón tay vào miệng, huýt sáo ba tiếng.

Xe tải nhẹ chạy ngang qua. Hannibal lại huýt sáo hai lần.

Ngay khi chiếc xe tải nhẹ chạy mất qua khúc cua Hannibal đứng dậy, ôm cái hộp vuông sắt vào lòng, chạy theo xe.

Peter nghe ba tiếng huýt sáo đầu tiên. Peter đưa hai tay lên quanh tháp bóng bóng, xô ngã ra đường. Khi nghe hai tiếng huýt sáo tiếp theo, Peter đứng ngập cổ giữa đồng bóng bóng, cố thu gom chúng lại, chắt chúng thành một bức tường nhấp nhô màu mè sặc sỡ chắn ngang xa lộ.

Bây giờ Peter đang nghe tiếng xe tải nhẹ đến gần. Xe đang chậm lại, cuối cùng dừng khoảng năm mét cách hàng rào bóng bóng Peter dựng nên.

Kyoto cúi ra cửa sổ, là một cái gì đó bằng tiếng Nhật với Peter.. Peter không chú ý đến, mà giả vờ như đang nỗ lực dọn bóng bóng ra khỏi đường đi, nhưng thật ra Peter đang kiểm tra sao cho hàng rào không có kẽ hở, để xe không thể chạy qua được mà không phải đâm qua một đám bóng bóng bay lung tung.

Kyoto bước ra khỏi xe, đi đến gần Peter, Kyoto dừng lại thối má nhìn Peter. Kyoto đá vào quả bóng bóng gần nhất, một bóng bóng dài xanh, hình xúc xích. Bóng bóng nảy lên, đập nhẹ vào mũi Kyoto. Kyoto nói một cái gì đó không rõ, xua bóng bóng ra xa mình.

Peter cố gắng nở một nụ cười.

- Hãy giúp các bạn chim - Peter nói - Mời chú mua bóng bóng.

Kyoto lầm bầm một cái gì đó bằng tiếng Nhật.

Peter vẫn tiếp tục mỉm cười. Cứ nói chuyện, Hannibal đã khuyên như thế. Phấn cái là Peter không nghĩ ra phải nói gì và cảm giác như mặt đang bị căng ra thành một nụ cười vô duyên được nẩy tiếng rồi. Đột nhiên một điều hiện ra trong đầu Peter. Đó là một bài hát cũ mà ba của Peter hay hát trong nhà.

- Ta không nên, - Peter vui vẻ nói với Kyoto - ta không nên bỏ đi. Ý như cây mọc bên hồ, ta không nên bỏ đi.

Kyoto đá vào một bóng bóng khác, một quả tròn màu hồng. Nó bay lên đậu trên đỉnh mấy quả kia, làm cho hàng rào càng cao hơn.

- Ta nên đứng đây và cùng nhau đấu tranh - Peter giải thích với một nụ cười rộng, tay chỉ vào băng rôn - Ta không nên bỏ đi. Ta nên đứng lên...

Hannibal chỉ còn cách xe tải nhẹ đang đậu khoảng một chục mét. Thám tử trưởng đang chạy trên lề xa lộ. Hannibal đang rẽ ra mặt đường nhựa, giày thể thao không gây tiếng nào trong khi chạy những mét cuối cùng. Phần khó nhất là mở cửa sau xe ra mà Kyoto không nghe. Hannibal thầm cảm ơn trời là

Kyoto không tắt máy xe.

-... Đấu tranh. Ta không nên bỏ đi. - Peter nói cao giọng hơn một chút.

Kyoto đang mò mẫm lục lạo trong túi quần jean. Mò tìm cái gì. Nụ cười của Peter có vẻ tuyệt vọng hơn.

- Y như cây mọc bên nước. - Peter cực nhọc nói tiếp.

Hannibal đến nơi, từ từ, thận trọng xoay tay cầm cửa xe. Nó kêu rít lên. Một tiếng rít rất nhỏ, nhưng đối với Hannibal nghe rõ như tiếng hét. Hannibal mở cửa ra.

Từ chỗ trốn trên đồi, Bob nhìn thấy Hannibal cúi vào nhìn bên trong xe. Bob nắm chặt hơn chiếc khăn tay.

Đây rồi, Hannibal đã thấy, đang để trên sàn xe hộp vuông bóc lớp vải thừa. Hannibal nhẹ nhàng đặt hộp của mình xuống bên cạnh, thận trọng lấy hộp kia ra, ôm chặt cái hộp của Kyoto vào ngực. Hannibal đổi tráo Cesar trong cái lồng giống y vào chỗ cũ của hộp đầu tiên.

- Ta không nên di chuyển...

Peter ngưng nói, giọng như bị xiù xuống và tắt trong cổ họng. Kyoto vừa mới lấy con dao từ trong túi ra, mở lưỡi dao dài bén bóng loáng ra.

Hannibal chui ra để đóng cửa xe lại. Có tiếng nổ dù đột ngột. Hannibal nhảy phốc lên như thể cái gì đó đã ngay dưới chân mình. Con bò câu trong tay Hannibal kêu lên khê. Hannibal đứng lại bất động, chờ một hồi.

Có tiếng đùng khác.

- Không nên bỏ đi. - Peter yếu ớt nói lại.

Kyoto đang lọi giữa đám bong bóng, dùng dao đâm vào bong bóng, làm nổ tung từng cái một.

- Đoàn đang ở phía sau ta, ta không nên - Peter la hét Kyoto với một nụ cười kinh khiếp - Đoàn ở phía sau ta...

Hannibal khép nhẹ cánh cửa xe lại, kiểm tra chắc chốt đã ăn. Hannibal bắt đầu đi ngược trở về trên xa lộ, cái hộp của Kyoto ôm chặt trước ngực.

- Ta không nên bỏ đi! - Peter hét lên rồi chạy giữa đám bong bóng như một chị gà mái muốn cứu bầy con khỏi con cáo.

Peter vừa chạy qua lại vừa tuyệt vọng nhìn về hướng ngọn đồi nhỏ nơi Bob đang trốn.

Kyoto vẫn đang đâm chọc vào bong bóng. Giờ hắn đã làm nổ gần hết một nửa bong bóng rồi.

Bob nhìn theo Hannibal đang rút xa khỏi chiếc xe tải nhẹ. Bob thấy Hannibal quay lại, chạy vài mét, rồi lao vào lùm cây bên hông đường.

Bob ngồi dậy, kịch liệt huơ chiếc khăn tay từ sau ra trước.

Gần như muốn ngất đi vì nhẹ nhõm, Peter nhìn Kyoto đâm thủng những quả bong bóng cuối cùng, nhìn Kyoto leo lên xe, ngồi sau tay lái.

Peter bước sang một bên đường, ngồi xuống gờ xi măng, nhìn chiếc xe tải nhẹ chạy qua những xác cao su màu mè bị đâm thủng, bị xi. Peter thở dài úp mặt xuống đầu gối.

Hannibal bước ra khỏi lùm cây với cái hộp của Kyoto trong tay, đi đến chỗ Peter. Thám tử trưởng đã thành công, đã làm được điều dự kiến, tráo con bò câu này với con kia. Nhưng Hannibal không hề cảm thấy tự hào. Hannibal biết rõ chính Peter đã hoàn tất phần khó khăn nhất, nguy hiểm nhất. Peter đã làm cho xe tải nhẹ dừng lại và giữ xe lại đủ lâu để Hannibal có thể tráo hai cái lồng bò câu.

- Cậu bình tâm lại chưa? - Hannibal đứng cạnh Peter hỏi.

Bob bước xuống ngọn đồi.

- Peter ơi, cậu giỏi quá. Cậu làm sao thế?

Peter từ từ lắc đầu.

- Ủi chà - Peter kêu - Hắn rút dao ra. Chắc từ nay mình sẽ bị căng thẳng thần kinh suốt đời!

Peter ngược lên nhìn Hannibal.

- Giống như Poe nói trong bài thơ: Không bao giờ nữa. Không bao giờ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Chú Chim Bò Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Đòn Phục Thù

- Blinky đã thú nhận tất cả và cảnh sát trưởng Reynolds đã bắt cả ba - Hannibal nói - Chú Reynolds đã nhốt Parker Frisbee, Kyoto và Blinky. Frisbee và Kyoto được tạm tự do ở ngoài nhờ nộp tiền bảo lãnh. Nhưng Blinky thì thích ngồi tù hơn. Như vậy sẽ khỏi cá độ đua ngựa nữa và có lẽ Blinky cũng hơi sợ bị Frisbee và Kyoto ra tay vì đã dám can thiệp vào phi vụ ngọc trai của hai tên này.

Ba Thám Tử Trẻ đang ngồi trong phòng khách của ông Alfred Hitchcock. Ca ba đã kể cho ông nghe câu chuyện về ngọc trai và bò câu. Nhà đạo diễn vừa lắng nghe vừa ngậm ống điếu và thỉnh thoảng hỏi vài câu.

- Làm thế nào Blinky biết được về phi vụ của hai tên kia? - Ông hỏi.

- Hắn từng làm việc cho Parker Frisbee, - Bob giải thích - chăm sóc bò câu của Frisbee và giúp ở cửa hàng nữ trang, cho đến khi bị Frisbee đuổi vì tội thụt két. Lúc đó Blinky đã nhìn thấy đủ để biết rằng phi vụ của Frisbee là lấy ngọc trai từ một nguồn bất hợp pháp.

- Thế là sau khi bị Frisbee đuổi việc - Peter kể tiếp - Blinky rình theo dõi ông để biết chính xác ông ấy làm phi vụ gì.

- Bỏ bò câu đưa thư vào sau xe của Kyoto - Ông Alfred Hirschcock lấy ống điếu ra ho vài tiếng rồi nói - và thế là Blinky nảy ra sáng kiến rằng cả hai có thể chơi cùng một trò. Chỉ cần có vài chú bò câu đưa thư của riêng mình. Đúng không Babal?

Thám tử trưởng gật đầu.

- Có hai điểm thuận lợi. Một là Parker Frisbee là kẻ làm ăn khôn ngoan, không quá tham lam. Frisbee chỉ cho bò câu lên xe tải nhẹ một vài lần trong tuần. Thường thì vào những ngày cố định. Thỉnh thoảng vào buổi sáng. Và có khi tối hôm trước Kyoto sẽ kiểm tra xe hằng ngày, cho chắc ăn. Frisbee rất ít tiếp xúc với Kyoto. Frisbee trả thù lao cho Kyoto một tháng một lần, bằng cách bỏ phong bì tiền mặt dưới lớp vải thưa quanh lồng bò câu. Cho nên Frisbee không cần phải gặp Kyoto, và không bị nhìn thấy đi cùng với Kyoto...

- Trừ phi có chuyện gì đó không ổn. - Bob xen vào - Chẳng hạn như lần tội cháu đến cửa hàng nữ trang với Cesar. Frisbee cần báo cho Kyoto về điều này. Cho nên hẳn buộc phải đến nhà Kyoto, và chính vì vậy mà tội cháu đã gặp hắn đang ra khỏi nhà Kyoto ngày hôm đó.

- Và Frisbee đã đãi các cậu một bữa ăn Nhật rất ngon - Nhà đạo diễn nói xong nhét ống điếu trở vào miệng - Còn điểm thuận lợi thứ nhì đối với Blinky là gì hả Babal? - Ông hỏi.

- Việc Kyoto là người Nhật - Hannibal giải thích - Đối với Kyoto, những người Mỹ hơi vạm vỡ có râu ria đen đều trông như nhau cả. Nhất là khi nhìn từ xa dưới ánh đèn công nhà hơi mờ. Với bộ râu giả và cái áo mưa đen để trông mập hơn, Blinky có thể bước vào lối đi nhà Kyoto và bỏ câu của mình vào xe tải nhẹ, mà Kyoto vẫn cứ tưởng là Frisbee.

- Với điều kiện Blinky chọn những ngày mà Frisbee sẽ không đến. - Nhà đạo diễn nói rồi lại ho nữa và bỏ ống điếu xuống bàn.

- Dạ đúng. - Hannibal đồng tình - và mọi chuyện suôn sẻ suốt một thời gian dài đối với Blinky. Hắn nhận được con bò câu trở về cùng với một hạt ngọc trai cột ở chân. Cho đến khi điều hâu của cô Maureen Melody bắt đầu giết chết bò câu của hắn.

- Chắc là hắn có biết cô Maureen Melody, hay ít nhất có nghe nói về bà ấy, nhờ có làm việc với Frisbee - Ông Alfred Hitchcock lại lấy ống điếu trở lên - Và hắn đã hiểu ra rằng bò câu của hắn bay qua khu rừng của bà ấy trên đường trở về Santa Monica. Thế là hắn tiến hành bỏ thuốc độc giết điều hâu của bà Maureen Melody.

- Rồi có một chuyện trục trặc khác xảy ra đối với Blinky nữa - Hannibal nhìn Bob nói thêm - Bob, cậu kể tiếp đi. Chính nhờ cậu để ý lớp sơn còn ướt trên hòm thư mà ta đã hiểu được điều này.

- Blinky đang bị rắc rối to vào ngày tội cháu gặp hắn ở quán Hải Mã - Bob thấy phiền cho Hannibal kể tiếp - Hắn đang thiếu nợ kẻ nhận tiền cá ngựa. Hắn rất tuyệt vọng. Sáng hôm đó hắn đến nhà Kyoto để bỏ bò câu của hắn lên xe. Nhưng chiếc xe tải nhẹ xanh không còn đó nữa. Nhà đóng cửa, Kyoto đã dọn nhà đi. Thế là Blinky quyết định chờ Kyoto trên xa lộ để theo về nhà. Blinky vẫn đang giữ con bò câu hai ngón và quá căng thẳng nên đã bỏ quên lại khi chạy ra khỏi quán để đi theo xe của Kyoto.

- Tôi thắc mắc phần này - Ông Alfred Hitchcock châm lại ống điếu nói - Khi đó Blinky đã làm gì? Tại sao hắn lại tráo Cesar với con bò câu hai ngón ở Thiên Đường Đồ Cổ?

- Tội cháu chỉ biết được điều này theo những gì Blinky kể lại cho chú cảnh sát trưởng Reynolds - Hannibal trả lời - Blinky đi theo Kyoto về nhà mới, để biết chắc rằng Kyoto sống ở đó. Tối hôm đó, Blinky đã theo dõi nhà Kyoto và thấy Frisbee rẽ vào lối đi nhà Kyoto, bỏ cái gói vuông như thường lệ lên xe Kyoto. Điều này là bất ngờ đối với Blinky, bởi vì hôm đó không phải là ngày của Frisbee. Nhưng Frisbee đã đổi ngày trong tuần do Kyoto xin nghỉ ngày hôm trước khi dời nhà. Như Bob vừa mới kể, Blinky đang trong tình thế tuyệt vọng. Hắn chờ cho đèn trong nhà Kyoto tắt hết, rồi lấy trộm con bò câu của Frisbee ra khỏi xe. Hắn đã gọi điện thoại cho cô hâu bàn ở quán Hải Mã và biết rằng tội cháu đã rời khỏi quán mang theo cái gói hắn bỏ lại. Thế là hắn đến chỗ tội cháu để lấy lại.

- Và ai đó đã báo cho hắn biết chỗ ở các cậu là ở Thiên Đường Đồ Cổ. - Ông Alfred Hitchcock xen vào sau khi phà một ngụm khói.
- Chính khi đó Blinky gặp chuyện khó xử - Peter nói - Con bỏ câu hai ngón của hắn đang ở ngay đó, trong cái chuồng to tại kho bãi đồ linh tinh. Nhưng vấn đề là hắn phải làm gì với Cesar, tức con bỏ câu của Frisbee? quang cao
- Hắn không thể thả tự do con bỏ câu này - Hannibal nhấn mạnh - Nếu thả ra, thì Cesar sẽ bay thẳng về nhà Parker Frisbee vào đêm hôm đó. Và Frisbee sẽ chạy đến nhà Kyoto xem có rắc rối gì.
- Nên hắn bỏ Cesar lại chỗ các cậu - Nhà đạo diễn lừng danh nói - Rồi cho con bỏ câu hai ngón của hắn vào lồng của Frisbee, sau đó thay thế vào xe của Kyoto.
- Dạ đúng vậy - Hannibal đồng tình - Rồi Blinky trở về nhà chờ bỏ câu của hắn mang ngọc trai về cho hắn. Nhưng ngày hôm sau thì không thấy con bỏ câu trở về. Điều hâu của cô Maureen Melody đã giết mất con bỏ câu.
- Và phần này mới rùng rợn - Bob nói - Chắc chắn Blinky đã có mặt trong khu rừng nhà bà Maureen Melody, bỏ thuốc cho chết điều hâu của bà, vào đúng lúc tụi cháu đang đến gặp bà ấy lần đầu tiên. Chắc chắn hắn đã nhìn thấy tụi cháu bước vào phòng khách nhà bà ấy cùng với Cesar. Chắc chắn hắn cũng đã thấy con ác là cưng của bà Melody, Edgar Allan Poe, nhảy vào theo tụi cháu với hạt ngọc trai trong mồm.
- Và hắn không chịu nổi - Ông Alfred Hitchcock nói, ho và bỏ ngay ống điếu trở xuống bàn - Lúc ấy hắn Blinky đã mất trí. Hắn quá giận nên đánh chết con ác là tội nghiệp kia.
- Lúc tụi cháu ra về! Blinky vẫn còn trong khu rừng - Hannibal nói - Hắn thấy tụi cháu bước ra cùng Cesar. Rồi khi bám theo tụi cháu, chắc là hoảng hốt, bởi vì tụi cháu đi thẳng đến tiệm nữ trang của Parker Frisbee.
- Chiếc xe đen của Blinky đang đậu ngoài đường khi tụi cháu bước trở ra, - Peter nhớ lại - và dĩ nhiên lúc đó, tụi cháu vẫn đang cầm Cesar theo.
- Chắc là lúc đó Blinky rối trí lắm - Alfred Hitchcock nói - Hắn không biết được các cậu đã nói gì với Parker Frisbee hay Frisbee đã nói gì với các cậu.
- Mà Frisbee thì không nói gì với tụi cháu cả - Hannibal nhấn mạnh - Ông ấy quá khôn, nên không hề tiết lộ Cesar là của ông ấy. Mà ông ấy giả vờ như không biết Cesar là của ai. Rồi ông ấy toàn đánh lạc hướng tụi cháu bằng cách nói rằng đây là một bỏ câu mái chứ không phải là bỏ câu đưa thư.
- Nếu Blinky khôn bằng một nửa Frisbee, - Alfred Hitchcock đồng tình - thì lẽ ra hắn phải ngồi yên.
- Hắn không thể, hắn quá căng thẳng - Bob nói - Hắn muốn chuyển hướng nghi ngờ sang Frisbee và đồng thời trấn an Frisbee bằng cách để Cesar bay về. Thế là hắn gọi điện thoại cho tụi cháu, đeo râu giả, mặc áo mưa vào, rồi không chừa Hannibal tại bãi đậu xe, cướp Cesar đi mất.
- Cháu phải thừa nhận rằng cháu đã bị hắn lừa - Hannibal nói - Dĩ nhiên là trời rất tối và cháu chỉ thấy được mặt hắn trong một giây thôi. Nhưng cháu đã thật sự tin rằng hắn chính là Parker Frisbee đang cầm súng. Cũng y như cháu đã tưởng chính Frisbee tấn công cháu trong rừng.
- Vậy đến lúc nào thì cậu đã nghĩ là không phải Frisbee? - Nhà đạo diễn hỏi - Tại sức cậu đã nghĩ rằng đó là có thể Blinky.
- Phần vì người đàn ông râu này đã hoảng hốt quá nhanh khi cháu chiếu đèn pha xe đập vào mặt ông ấy lúc ở trong rừng - Hannibal trả lời - Rồi sau đó, tụi cháu tìm thấy những dấu chân rất giống của Blinky tại đó. Nhưng phần nhiều là nhờ Peter mà cháu đã liên hệ suy nghĩ về Blinky. Hôm chiều tụi cháu đang trốn bên đường xa lộ để quan sát trại ngọc trai, thì Peter đang đeo kính đen và cháu đã đột nhiên nghĩ ra rằng cháu không thể nhìn thấy mặt của Peter đằng sau kính đen. Mặt là bộ phận duy nhất mà Blinky không thể nào cải trang. Mặt bị cái tật hay nháy vì thế mà hắn phải đeo kính đen để che giấu cặp mắt. Kể cả ban đêm.

Ông Alfred Hitchcock lại cầm ống điếu lên, ngửi ngửi.

- Thế bây giờ Maureen Melody ra sao? - Ông Alfred Hitchcock hỏi - Hải lòng chứ?

- Dạ đúng - Peter mỉm cười trả lời - Vì không còn ai bỏ thuốc điều hâu của bà ấy nữa. Nhưng bà ấy có than phiền rằng Ralph Waldo Emerson không còn mang ngọc trai về cho bà ấy nữa. Dường như bà ấy không hiểu cái trò cướp lừa đảo của Frisbee lắm.

Nhà đạo diễn im lặng mỉm cười hải lòng. Chắc ông đang nghĩ ra một tựa thích hợp cho Vụ Bí Ẩn về chú bỏ câu hai ngón chẳng?

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bỏ Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Căng Thẳng Trở Về

- Hannibal tiu ngưu đứng bên xa lộ. Hannibal thật sự hối hận vì đã để Peter chịu một áp lực thần kinh như thế. Và Bob cũng vậy. Nhưng đồng thời, Hannibal không thể không cảm thấy đắc thắng.

- Ít nhất cũng thành công - Hannibal nói sau một hồi - Kyoto đã đến trại ngọc trai với Cesar phía sau xe.

- Đúng - Peter thờ dài - Đã thành công. Tiếp theo là gì?

Hannibal đang gỡ lớp vải thừa ra. Hannibal bỏ lớp vải sang một bên, để lộ cái lồng vuông.

- Bob ơi giúp mình một tay đi. - Hannibal nhờ.

Cả hai cùng mở cửa lồng, thận trọng lấy con bò câu đưa thư ra. Bob cầm con bò câu bằng hai tay trong khi Hannibal lấy một miếng nhôm và danh thiếp Ba Thám Tử Trẻ từ trong túi ra. Thám tử trưởng xếp tấm danh thiếp lại, bẻ cong miếng nhôm quanh tấm các, rồi cài miếng nhôm quanh chân con bò câu.

- Peter ơi, cậu thả bò câu đi nhé? - Hannibal nhờ.

Hannibal nghĩ giao công việc để làm sẽ giúp Peter không lo nghĩ căng thẳng nữa. Thám tử phó gật đầu. Bob trao con bò câu cho Peter. Peter đứng dậy, ôm bò câu bằng hai tay, dùng đầu ngón vuốt nhẹ lông vũ bò câu.

- Đã đến lúc về nhà rồi. - Peter nói với bò câu.

Peter tung nhẹ bò câu lên trời. Con bò câu vỗ cánh suốt vài giây, bay lượn trên đầu ba thám tử.

- Nó đang định hướng. - Peter giải thích - Rồi bây giờ, nó mới đi.

Peter nói đúng. Con bò câu đang phóng nhanh như tên lửa, thẳng hướng bờ biển.

Gần hai tiếng sau, Ba Thám Tử Trẻ dắt xe đạp vào kho bãi đồ linh tinh. Ba thám tử đã ghé lấy đồ ở trạm xăng, và phải chạy rất chậm do chất mỷ túi ngủ nặng nề trên giỏ xe.

- Các cháu về đây rồi. - Thím Mathilda đón ba thám tử - Thím cứ sợ các cháu sẽ ở ngoài bãi biển suốt cả ngày. Chú Titus vừa mới mang đồng đồ kia về...

Chú Titus vừa mới mang đến một đồng bản lẻ, khớp nối cần phải được phân loại và sắp xếp lại.

Hannibal thờ dài. Nhưng thật ra Hannibal không buồn vì phải làm việc. Vẫn còn hai tiếng nữa mới đến mười hai giờ trưa. Phân loại bản lẻ sẽ giúp Ba Thám Tử Trẻ thấy thời gian trôi qua nhanh hơn và có cơ để ở loanh quanh trong sân kho bãi đồ linh tinh.

Ba thám tử bắt tay vào việc trong tình trạng nóng lòng. Đầu óc, và đôi khi cả ánh mắt của ba thám tử, đang ở trên bầu trời. Tại ba thám tử luôn lắng nghe, mong chờ tiếng vỗ cánh của bò câu.

Đến mười một giờ rưỡi, chú Titus chở thím Mathilda vào trung tâm thành phố mua sắm. Hannibal biết phải mất hai tiếng nữa chú thím mới về.

Ba thám tử bắt đầu thoải mái hơn trong công việc. Ba bạn làm càng lúc càng chậm hơn. Đến mười hai giờ trưa, cả ba không còn giả vờ phân loại đồng bản lẻ nữa. Ba bạn ngồi xuống đất trong xường của Hannibal, ngẩng cổ lên dò xét bầu trời. Chờ đợi.

Hannibal xem đồng hồ liên tục, Peter đứng phốc dậy khi có một con chim lạ bay nhanh qua, nhưng rồi lại lúng túng ngồi xuống, quang cao

- Tất nhiên là ta không biết chính xác bao giờ thì Kyoto mới chịu thả Cesar ra. - Hannibal nói như để trấn an chính mình và cả hai bạn - Có thể Kyoto ăn trưa trước hoặc...

Thám tử trưởng ngưng câu nói. Peter vừa mới lại đứng phốc dậy. Rồi Hannibal cũng nhìn thấy nó. Con bò câu có bộ lông bóng mượt tuyệt đẹp đang bay lượn trên đầu ba thám tử.

- Đúng Cesar! - Peter vẫy tay con bò câu - Cesar ơi! - Peter gọi - Cesar ơi, Cesar!

Cesar đã nhìn thấy Peter, và hạ độ cao, đâm xuống bằng một cái vỗ cánh, duyên dáng đậu xuống ngay giữa xường.

Peter đến bên Cesar trước Hannibal và Bob. Peter ôm con bò câu lên bằng cả hai tay, gỡ nhẹ cổ nó.

- Cesar ơi - Peter nói khẽ với nó - Cesar dễ thương đã về nhà rồi.

Hannibal đang xem xét chân con bò câu.

- Ồ - Hannibal kích động reo lên - Xem này. Nhìn xem này.

Thám tử trưởng cẩn thận tháo miếng kim loại mỏng quanh chân Cesar. Hannibal mở miếng kim loại ra, thả vật chứa bên trong xuống lòng tay. Hannibal đưa cho Bob và xem vật vừa mới tìm thấy.

Một hạt ngọc trai to sáng bóng.

- Như vậy là ta có bằng chứng - Hannibal nói và cầm hạt ngọc trai lên giữa hai ngón tay - Toàn bộ giả thiết của ta về Kyoto, Parker Frisbee, con bò câu hai ngón...

- Tôi lấy cái này.

Giọng nói xuất phát từ cửa vào xương.

Ba Thám Tử Trẻ giật mình quay lại.

Có một người đàn ông đang đứng ngay khoảng hô giữa hai chồng đồ phế thải để sát bên xương. Người này mặc áo mưa đen và đeo kính đen. Rất khó thấy gương mặt ông, vì râu ria đen rậm che hết mặt.

Hắn chậm chạp bước đến, đưa cao tay lên trước mặt. Bàn tay hắn đang cầm một khẩu súng sáng bóng.

Peter có cảm giác như khẩu súng đang chĩa thẳng vào mình. Thần kinh Peter chịu đựng như thế là quá sức trong ngày. Thậm chí không suy nghĩ mình đang làm gì, Peter bước lui sang một bên về hướng hàng rào.

Gã đàn ông tiếp tục tiến đến Hannibal.

- Đưa đây cho tôi, - Hắn nói - hạt ngọc trai kia.

Hannibal không nhìn khẩu súng mà đang lo xem xét chân của gã đàn ông. Không một giây lưỡng lự, Hannibal cho hạt ngọc trai vào miệng, dùng đầu lưỡi đẩy sang bên.

- Nếu ông đến gần hơn, tôi sẽ nuốt. - Thám tử trưởng nói bằng một giọng hơi bị ngắt quãng nhưng bình tĩnh lạ lùng.

Tay gã đàn ông đang run. Nhưng hắn đột ngột lao vào Hannibal, tay vói đến cổ họng Hannibal như định tống hạt ngọc ra khỏi họng Hannibal.

Bob nhanh nhẹn bước đến, tìm cách tóm vai gã đàn ông, kéo hắn ra khỏi Hannibal.

Peter bước lùi thêm bước nữa, xém vấp vào cây chổi.

Gã đàn ông một tay tóm cổ Hannibal, tay kia hươ về hướng Bob, dùng báng súng đánh vào ngực Bob. Bob đau đón nhắm mắt nhưng vẫn giữ chặt một vai của gã đàn ông mặc áo mưa đen.

Hannibal vật lộn với tay gã đàn ông bám chặt hơn quanh cổ. Những vẫn không há miệng và giữ hạt ngọc trai chắc một bên má.

- Cúi Bob! - Peter la lên.

Thám tử trưởng phò đã bình tâm lại. Bob cúi xuống vừa kịp lúc Peter hươ cây chổi đập mạnh vào sau cổ gã đàn ông.

Hắn ngã quỵ xuống, súng rơi ra khỏi tay, cặp kính đen rớt xuống.

- Ôi, thì cũng có lúc phải thua chứ. - Hắn nói.

Hắn vừa nói hết chữ cuối cùng thì nháy mắt rất buồn cười. Hắn vẫn tiếp tục nháy mắt khi Hannibal bước đến nhặt khẩu súng lên.

- Có đạn không? - Thám tử trưởng hỏi.

- Không. Dĩ nhiên là không. Tôi khiếp sợ súng ống mà.

Bây giờ con mắt phải của gã đàn ông nhắm mở như bị co giật. Rõ ràng hắn không chế ngự được, đây là một cái tật. Hắn loạng choạng đứng dậy, bước đến chỗ Hannibal. Peter đã hươ sẵn cây chổi lên cao.

- Không sao đâu - Hắn nói với Peter - Dù sao tôi cũng chán ngấy vụ này rồi. Tôi bắt đầu vụ này chẳng qua vì tôi chơi cá ngựa, rồi thua rất nhiều và buộc phải tìm cách kiếm tiền thật nhanh.

- Lẽ ra ông đã kiếm được nhiều tiền hơn nếu như không có mấy con điều hâu của cô Maureen Melody - Hannibal nói - Có lẽ chúng tôi cũng rất may mắn nên con bò câu có tám danh thiếp cột ở chân mới bay qua khu rừng cô ấy được an toàn.

Thám tử trưởng lấy hạt ngọc trai ra khỏi miệng, cất vào túi. Hannibal cảm thấy tội nghiệp cho gã đàn ông này. Trông hắn rất lo sợ, đang toát mồ hôi trong cái áo mưa đen nặng nề. Và chắc chắn hắn phải rất cực nhọc khi đeo bộ ria rậm rạp trên mặt vào một ngày nóng nực thế này.

- Sao ông không cời ra đi - Hannibal từ từ đề nghị - cái bộ râu giả ấy.

- Ủ. - Blinky đồng tình.

Không có bộ râu trông hấn như trần truồng và yếu ớt. Trông hấn không còn giống Parker Frisbee nữa, nhất là sau khi Hannibal giúp hấn cởi cái áo mưa ra. Nhờ cái áo mưa mà không ai thấy được rằng hấn gầy hơn Parker Frisbee rất nhiều.

Hấn đứng đó, nháy mắt liên tục dưới ánh nắng trong khi Bob và Peter canh chừng hấn, còn Hannibal vào bộ tham mưu gọi điện thoại cho cảnh sát trưởng Reynolds và kể hết câu chuyện cho ông nghe.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Chú Chim Bò Câu Hai Ngón* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.